

[Energiministeren]

Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen klart har bestræbt sig for at gennemføre lovene i CO₂-pakken i overensstemmelse med Folketingets beslutning i december 1991, herunder forberedt de nødvendige bekendtgørelser og vejledninger til gennemførelse af lovene. Uanset om Kommissionens udtalelse er berettiget, finder regeringen det imidlertid nødvendigt at foreslå en udsættelse af lovenes ikrafttræden, indtil Kommissionen har taget stilling til CO₂-pakken.

I modsat fald ville der være risiko såvel for, at Kommissionen indledte en traktatkrænkel-sesprocedure, som for, at EF-Domstolen rejste krav om tilbagesøgning af ulovligt ydet statsstøtte.

Regeringen vil bestræbe sig for hurtigt og fyldestgørende at besvare Kommissionens henvendelse og vil i øvrigt bistå Kommissionen med øvrig nødvendig afklaring af de rejste spørgsmål med henblik på hurtigst muligt at få Kommissionens afgørelse i sagen, således at CO₂-pakken kan sættes i værk.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om udnyttelse af vedvarende energikilder m.v. og lov om elforsyning.

(Lovforslag nr. L 235).

Lovforslaget har til formål at undgå unødigt usikkerhed om vindkraftudbygningen i de kommende år samt at give de private vindmølleejere rimelige økonomiske vilkår.

Lovforslaget må ses på baggrund af, at Danske Elværkers Forening, vindmølleejernes organisation Danske Vindkraftværker og Foreningen af Danske Vindmøllefabrikanter efter en længere periode med forhandlinger ikke har kunnet opnå enighed om afregningsprisen for vindmølleproduceret elektricitet. Parterne har heller ikke kunnet nå til enighed om vilkårene for tilslutning af vindmøller til elforsyningsnettet og betalingen herfor.

Lovforslaget er udformet som en bemyndigelseslov med henblik på, at der kan ske ændringer i de økonomiske vilkår i takt med udviklingen inden for vindkraftteknologi, vindkraftplanlægning og energipriser.

Lovforslaget giver energiministeren bemyndigelse til at fastsætte regler for prisafregningen for den elektricitet, der fremstilles på vindkraftanlæg, og som leveres til elforsyningsnettet. Lovforslaget præciserer endvidere energiministerens bemyndigelse til at give regler for de økonomiske vilkår for tilslutning af private vindmøller til elnettet.

Med energiministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om prisafregningen for elektricitet fra ikkeelværksejede vindkraftanlæg sker der en fravigelse af elforsyningsprincip om, at priser og betingelser i elforsyningen skal være omkostningsbestemte. Det er derfor nødvendigt at foretage konsekvensændringer i lov om elforsyning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 491

1) Til statsministeren af:**Klaus Hækkerup (S):**

»Kan statsministeren bekræfte, at han fra forbundskansler Helmut Kohl har fået tilsendt en rapport udarbejdet af det tyske efterretningsvæsen om, at narkobosserne i de internationale narkokarteller investerer deres ulovligt indtjente formuer i europæisk erhvervsliv?«

Begrundelse

Der henvises til meddelelse fra The Associated Press af 4. januar 1992 og Der Spiegel nr. 2/1992, s. 125-126.

Klaus Hækkerup (S):

Begrundelsen for det spørgsmål, jeg har stillet statsministeren, er, at det af den internationale presse – både af Der Spiegel og af The Associated Press – er fremgået, at Helmut Kohl har fået en erklæring fra det vesttyske efterretningsvæsen, der oplyser, at de, der i Sydamerika og i det fjerne østen tjener mange store penge på ulovlig international narkohandel, nu er i gang med at investere disse midler i det vesteuropæiske erhvervsliv.

[Klaus Hækkerup]

Det fremgår af Helmut Kohls udtalelse, at han i den grad er blevet alarmeret over disse informationer, at han har informeret sine EF-partnere herom, og jeg må forstå det sådan, at det er statsministrene i de andre EF-lande. Det er baggrunden for mit spørgsmål til statsministeren.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Svaret er nej. Statsministeriet har ikke modtaget en rapport af denne art fra forbundskansler Helmut Kohl.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt uddybende så spørge statsministeren: Nu kan det jo tænkes, at Helmut Kohl har valgt at orientere nogle af de store lande eller nogle af de lande, hvorigennem importen af narko særligt foregår, eller hvor man særligt forventer at disse investeringer vil finde sted. Vil statsministeren tage en kontakt til Helmut Kohl med henblik på at få oplyst, om der foreligger en sådan rapport, som er tænkt til drøftelse som led i det internationale politisamarbejde i EF med henblik på at bekæmpe bagmandskriminalitet?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan svare således: De myndigheder, vi har her i landet, som varetager opgaver af den art – f.eks. den grove og dybt alvorlige narkokriminalitet – plejer at modtage rapporter af den art fra deres kollegainstitutioner i andre lande, men noget sådant foreligger ikke i denne sag. Derfor vil jeg personligt tvivle på, at forbundskansler Helmut Kohl eller hans folk har sendt den rapport, som har været omtalt, til andre lande. Det ville jeg ikke tro var tilfældet.

Kort sagt: Man kan ikke udelukke, at der undtagelsesvis i denne sag har været tale om nogle avisforlydender, som viser sig ikke rigtig at have bund i virkeligheden.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt takke statsministeren for bekræftelsen af, at der heller ikke er andre danske myndigheder, der har modtaget den, for sådan kunne man jo godt have læst det.

Nu er det jo imidlertid for mig at se en ganske alvorlig sag, hvis det er ved at være tilfældet, og det kunne være en meget uhyggelig ud-

vikling, vi kunne stå over for, at vi sådan fik en mere internationaliseret bagmandsspekulation på området. Jeg vil derfor godt spørge statsministeren, da nu Der Spiegel jo normalt er et meget seriøst tidsskrift – det er jo ikke et hvilket som helst blad – om han på baggrund af artiklen og af mit spørgsmål ved en eller anden lejlighed, når han træffer Helmut Kohl, eller via Udenrigsministeriet vil indhente oplysninger om, hvorvidt der findes sådan en rapport, og om den kunne være af interesse også for Danmark.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg tager mig gerne kærligt af den anmodning, og jeg skal nok finde en praktisk løsning, som vil tilfredsstille spørgeren.

Det siger sig selv, at ikke mindst på det område, som vi kan kalde den virkelig grove, meget professionelle og helt ødelæggende narkokriminalitet, er det vigtigt, at vi har et tæt internationalt samarbejde, ikke mindst et tæt europæisk samarbejde. Det har vi også. Det udvikles stadig, og det er en nødvendighed, at regeringerne og regeringernes forskellige myndigheder, ikke mindst politiet, står i permanent meget tæt samarbejde på dette område; ellers taber vi kampen mod den uhyggelige, grove og professionelle narkokriminalitet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 465

2) Til *sundhedsministeren* af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at der fremover er tilstrækkelig farmaceutisk og anden sundhedsfaglig ekspertise til rådighed på apotekerne, når lægerne i endnu større udstrækning end i dag går over til generisk ordination med tilsvarende behov for ekstra rådgivning af apotekets kunder?«

Skriftlig begrundelse

Den af ministeren foreslåede avancenedsætelse kan meget let føre til en personalereduktion, som vil øge risikoen for, at apotekets kunder ikke får den nødvendige instruktion i at tage deres medicin, specielt ikke hvis der skiftes til nyt præparat af anden styrke eller indtagelsesform.

Birgitte Husmark (SF):

Når jeg har stillet dette spørgsmål, er det jo, fordi der er et lovforslag til behandling, hvor jeg ikke synes, at vi i går heller fik uddybet helt præcist, hvordan man med de personalereduktioner, som ligger sundhedsministeren så meget på sinde, skal sikre, at der til stadighed er den tilstrækkelige faglige ekspertise på apotekerne, også i lyset af ministerens ønske om at overgå til generisk ordination i langt større udstrækning, har jeg forstået, end nu.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Vi havde i går lovforslaget til debat, og under debatten redegjorde jeg omhyggeligt for, hvor marginale reduktioner der er tale om i personalestyrken, som omfatter 6.000 mennesker.

Jeg gjorde også meget grundigt rede for de lettelser, der er i opgavemængden, i arbejdsmængden, for apotekerne, lettelser som følge af, at man har omlagt produktionen, og indført ny teknologi, og mange andre forhold.

Jeg føler næsten ikke, det er passende at gentage hele listen, men denne liste er bl.a. baggrunden for, at jeg er helt sikker på, at de ressourcer, som er afsat i lovforslaget, kan sikre, at apoteksvæsenet kan drives sikkerhedsmæssigt og fagligt fuldt forsvarligt. Det nuværende service- og informationsniveau vil kunne opretholdes.

Jeg vil godt fremhæve, at der i lovforslaget er taget hensyn til den udvidelse af arbejdsmængden, som generisk substitution måtte indebære.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg er ked af at plage ministeren ved at udbyde spørgsmålet, men jeg er nødt til at spørge, fordi ministeren hævder, at denne indskrækning af de ansattes antal ikke på nogen måde skulle true det høje serviceniveau – det blev der sagt i går.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren ikke mener, det er et problem, at der nu ikke er krav om, at der skal være farmaceutisk ekspertise til stede ved udleveringen af disse præparater, der er udleveret efter generisk ordination.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg mener på ingen måde, at der er tale om noget problem.

Generisk substitution er her i landet tilrettelagt på en sådan måde, at det er Sundhedsstyrelsen, der står med det saglige og faglige ansvar for at inddele præparater i grupper, som kan substituere hinanden. Det er endvidere tilrettelagt således, at det er den praktiserende læge, der ved receptudskrivningen tager stilling til, om patienten er egnet til at modtage en sådan substitution eller ej, så de recepter, der er mærket med »G«, som det udmønter sig i praksis, skal håndteres på samme måde som øvrige recepter.

Birgitte Husmark (SF):

Så vil jeg godt spørge ministeren, om ministeren ikke kan bekræfte, at Praktiserende Lægers Organisation over for ministeren har gjort klart, at hvis man er inde på spørgsmålet om virkningen og brugen af medicin, bør udleveringen foregå ved en farmaceut eller en læge.

Når jeg spørger om det her, er det jo, fordi der er mange indlæggelser på sygehusene, hvor man konstaterer, at grunden til indlæggelsen faktisk er, at den pågældende patient har taget medicin i et forkert omfang eller på en forkert måde.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Vi har et system her i landet, hvor det er praktiserende læger, der har ansvaret for receptudskrivningen, og hvor man kan få faglig rådgivning af sin læge under konsultationen. Vi har endvidere et system, hvor vi har farmaceutisk ekspertise til rådighed på apotekerne præcis til at kunne rådgive om de faglige medicinske spørgsmål. Så jeg føler, at vi har et fortræffeligt sikkerhedsmæssigt system.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 502**3) Til skatteministeren af:****Stavad (S):**

»Kan ministeren oplyse, hvor store formuer udlandsdanskere har placeret i pensionslignende ordninger, inden de vender hjem til Danmark, herunder for hvor store beløb der er afgivet bindende forhåndsbesked i Ligningsrådet, og hvor mange udenlandske selskaber der har fået godkendt en generel model til undgåelse af dansk beskatning for personer, der vender hjem til fuld skattepligt i Danmark?«

[Stavad]

Begrundelse

Så vidt det er spørgeren bekendt, har det i de seneste par år været meget omfattende beløb, der er indsat af udlandsdanskere på pensionslignende ordninger for at undvige en dansk beskatning, når de vender hjem og igen bliver fuldt skattepligtige til Danmark.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad har stillet spørgsmål vedrørende de skattemæssige forhold for visse udlandsdanskere.

Udlandsdanskere, der ønsker at vende hjem til fuld skattepligt i Danmark, og som agter at anbringe en del af eller hele deres formue i en forsikringsordning, vil typisk vælge et udenlandsk forsikringsselskab. Told- og Skattestyrelsen har ingen adgang til oplysninger om indskud i udenlandske forsikringsordninger, og derfor er der selvsagt heller ikke mulighed for at oplyse størrelsen af disse indskud. Da værdien af ordningen ved senere tilflytning til Danmark heller ikke skal medregnes ved opgørelsen af den pågældendes skattepligtige formue, er det altså heller ikke muligt på grundlag af selvangivne tal at oplyse størrelsen af indskud, som er foretaget af udlandsdanskere, der flytter tilbage her til landet.

Ligningsrådet har i en række tilfælde afgivet bindende forhåndsbesked om, at en konkret, nærmere beskrevet forsikringsordning, der ønskes oprettet, er omfattet af pensionsbeskatningslovens § 50. Værdien af ordningen er dermed formueskattefri, ligesom tilvækst ikke skal medregnes i den skattepligtige indkomst.

Jeg kan oplyse, at Ligningsrådet har afgivet bindende forhåndsbesked for ordninger, hvor der i alt agtes indskudt ca. 233 mio. kr., og hertil kommer sager, hvor det blot er oplyst, at der agtes anbragt et trecifret millionbeløb.

Stavad (S):

Jeg takker for svaret og konstaterer, at skatteministeren undlod at svare på det sidste komma i spørgsmålet, men det får ministeren jo så lejlighed til i anden omgang.

Når jeg opretholder mit spørgsmål, på trods af at skatteministeren i går har fremsat et lovforslag, som gerne skulle tage fat på de problemer, som dette regelsæt har forvoldt med hensyn til meget store skatteundvigelser for ud-

landsdanskere, der vender hjem, så er det, fordi skatteministeren samtidig har indsat en bestemmelse i dette lovforslag, som indebærer, at alle, der har indskudt på disse ordninger, i al fremtid vil være fuldstændig skattefri. Derfor har det jo en betydelig interesse, hvor store beløb der er indskudt på disse ordninger.

Det oplyser skatteministeren nu at han ingen mulighed har for at få oplyst, og det står selvfølgelig til troende, men derfor vil jeg så spørge skatteministeren, om ikke han sammen med os andre vil sørge for, at der i fremtiden kommer til at foregå en effektiv beskatning. Derigennem vil vi også få frem, hvilke beløb og beløbsstørrelser det handler om.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Først kan jeg svare uddybende. Jeg forstod, at hr. Stavad savnede svar på spørgsmålet om, hvor mange udenlandske selskaber der har fået godkendt en model til beskatning for personer, der vender hjem til fuld skattepligt i Danmark, og her kan jeg oplyse, at Ligningsrådet i en række tilfælde generelt har godkendt forsikringsselskabers ordninger med den virkning, at en konkret anmodning er uforuden.

Ligningsrådet har godkendt otte udenlandske selskabers betingelser. Selskaberne er i overvejende grad datterselskaber af danske forsikringsselskaber og er beliggende på de engelske kanaløer. To af selskaberne er beliggende i Luxembourg.

Jeg kan forsikre hr. Stavad om, at Told- og Skattestyrelsen gør alt, hvad der står i Told- og Skattestyrelsens magt, for at sikre effektiv beskatning for fremtiden i overensstemmelse med de regler, der er angivet i det lovforslag, som regeringen fremsatte i går.

Jeg kan bekræfte over for hr. Stavad, at regeringens lovforslag er sådan opbygget, at der kun bliver tale om skærpede regler for pensionsordninger, der oprettes fra og med i går og fremefter. Det må følge af helt grundlæggende principper i et retssamfund, at man ikke kan skærpe skattelovene med tilbagevirkende kraft. Mennesker, der har disponeret i tillid til gældende regler, kan man ikke med tilbagevirkende kraft ramme med skærpende skattelove.

Stavad (S):

Også det supplerende svar takker jeg for, for jeg mener, at det ligger åbenbart med de besva-

[Stavad]

relser, vi har fået her i dag, at de beløb, der allerede er indskudt på den slags ordninger, udgør et milliardbeløb, og så kan vi alle sammen gisne om, hvorvidt det er 1, 2, 3, 4 eller flere milliarder, det handler om.

Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren: Hvad er begrundelsen for, at skatteministeren vil friholde disse personer, der i dag er fuldt skattepligtige til Danmark, for beskatning af de indtægter, de får fra disse ordninger i 1993, 1994, 1995 osv., når skatteministeren ikke har nogen problemer med at fremsætte lovforslag, der betyder, at man beskærer boligsikringen for en pensionist, der kun har sin folkepension, for 1993, 1994 og 1995, uanset at pensionisten har forpligtet sig til den husleje, inden ministeren, regeringen, kommer med sine lovforslag, og uanset at lejemaalene er indgået under disse betingelser, nemlig en lovgivning, der har givet en boligstøtte på en bestemt størrelse?

Hvorfor kan skatteministeren uden videre skærpe for pensionister, men ikke for millionærer?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Til det sidste skal jeg lige sige, at det ikke er mig som skatteminister, der har ansvaret for boligsikringen. Og når hr. Stavad siger, at der er tale om milliardbeløb, der er indskudt på disse udenlandske forsikringsordninger, så må det helt stå for hr. Stavads egen regning. Der findes ikke statistik, og derfor må det helt bero på hr. Stavads egne gætteri.

Jeg skal blot gentage, at den ikrafttrædelsesbestemmelse, der er indeholdt i det lovforslag, som regeringen fremsatte i går, nøje er udformet sådan, at der ikke bliver tale om skærpende skattelove med tilbagevirkende kraft, og jeg synes, det må være et helt grundlæggende princip i en retsstat, at man ikke kan skærpe skattelove med tilbagevirkende kraft. Det vil sige, at mennesker, der har disponeret i tillid til gældende regler, altså ikke bliver ramt af en skærpet skattelov. Det må være helt grundlæggende, når man taler om skatteydernes retssikkerhed.

Stavad (S):

Med skatteministerens første bemærkning kan man jo stille spørgsmålet, om ikke skatteministeren som minister står bag de forslag, som regeringen fremsætter, uanset hvilken mi-

nister det er. Men nu forstår jeg altså, at skatteministeren mener, der skal være ét sæt regler, når det gælder boligydelse og pensionister, og et andet sæt regler, når det gælder millionærer og skattebetaling.

Vi får heldigvis lejlighed til at vende tilbage til denne sag her i salen på et senere tidspunkt. Jeg håber, at skatteministeren indtil da vil tænke sig meget grundigt om i forhold til denne sag, og jeg vil godt spørge skatteministeren, om han indtil det tidspunkt vil overveje, om ikke han sammen med os andre vil være med til at gennemføre en fremtidig beskatning af disse ordninger.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal blot sige til hr. Stavad, at min bemærkning om, under hvilken minister boligydelses- og boligsikringslovgivningen hører, ikke skulle forstås på anden måde, end at hr. Stavad må have forståelse for, at jeg ikke i en onsdagsspørgetid om skattelovgivningen er rustet til at besvare teknisk indviklede spørgsmål om en anden ministers lovgivning.

Jens Thoft (SF):

Er ministeren opmærksom på, at i forsikringsbranchen var denne her besynderlige ikrafttræden kendt? Jeg blev således mandag formiddag ringet op af en af kollegerne i revisorbranchen, som sagde, at han havde bøvlet med udlandsdanskere, som forsikringselskaberne forsøgte at overtale til at tegne forsikringer, og kunne det da være rigtigt, at vi kunne finde på at lave så fjollet en overgangsordning, at folk ved at disponere allerede nu kunne sikre deres hjemvenden skattefrit om et antal år?

Er ministeren opmærksom på, at der altså i hans ministerium har været en lækage, således at branchen har kendt denne ikrafttrædelsesordning?

Ole Espersen (S):

Jeg tror ikke, skatteministeren helt forstod hr. Stavads spørgsmål. Det gik jo ikke på, om skatteministeren havde kendskab til tekniske problemer i et andet ministerium. Det gik på den grundsætning, som skatteministeren gav udtryk for, og som jeg citerer efter hukommelsen: at det er et helt grundlæggende princip hos regeringen ikke at fremsætte lovforslag, der berører ældre, trufne dispositioner – som man har truffet i god tro, vel at mærke.

[Ole Espersen]

Det var det, der blev spurgt om, og dér var spørgsmålet – og det vil jeg også gerne gøre til mit – om det ikke er et princip, der gælder for hele regeringen og inden for alle områder.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

På hr. Ole Espersens spørgsmål kan jeg svare bekræftende, og jeg har heller ikke grundlag for at tro, at noget andet princip skulle blive fulgt af andre medlemmer af regeringen.

Til hr. Jens Thoft skal jeg sige, at jeg ikke er bekendt med – jeg tror endda meget sikkert, at jeg er i stand til at afvise – at der skulle have været nogen lækage fra Skatteministeriets side. Men at et muligt indgreb over for disse skattemæssige regler vedrørende placering af penge i udenlandske forsikringsordninger var på vej, var jo kendt af branchen alene af den grund, at der fra forskelligt politisk hold i et par uger blev rejst debat om det.

Jeg har ikke personligt deltaget i den debat, men det kan selvfølgelig ikke overraske, at det giver uro på markedet, når der i længere tid finder en politisk debat sted om et sådant kommende indgreb. Jeg har som sagt ikke selv deltaget i den debat, hvilket jeg har fundet klogt for ikke at skabe unødigt turbulens på markedet, men det kan jo være derfra, branchen har sat sig i bevægelse.

Risgaard Knudsen (S):

Det svar, som skatteministeren for et øjeblik siden afgav på den samlede regerings vegne på det spørgsmål, som blev stillet af hr. Ole Espersen, var efter min opfattelse for det samlede Folketing et meget interessant spørgsmål. Og for at undgå enhver form for misforståelse læn- gere hen ad vejen vil jeg gerne spørge ministeren – for enhver tak skal jo også ledsages af et spørgsmål her i spørgetiden – om ikke skatteministerens meget interessante svar, som jeg må notere mig var afgivet på den samlede regerings vegne, var en direkte bekræftelse af det spørgsmål, som hr. Ole Espersen stillede.

Jens Thoft (SF):

Ministeren afviser, at der skulle være en lækage i hans ministerium, og det kan jeg selvfølgelig ikke vide om der har været. Jeg kan kun fortælle ministeren, at en kollega ringede til mig mandag formiddag og beskrev den ikrafttrædelsesordning, som fremgår af lovforslag nr. L 229, særdeles minutøst.

Formanden:

Hr. Stavad. Det er det sidste spørgsmål.

Stavad (S):

Skatteministeren henviser i sit svar til hr. Jens Thoft til en debat, der er foregået offentligt inden for de seneste uger om det misbrug, som her finder sted, og mener, at det kan være det, der er årsagen til, at man i forsikringsbranchen har ment, at der kommer indgreb. Derfor kan jeg ikke lade være med at spørge skatteministeren: Da skatteministeren har været bekendt med dette misbrug i langt over et år, hvorfor har skatteministeren så intet som helst foretaget sig, før der bliver en offentlig debat, som åbenbarer, hvor fuldstændig vanvittigt det er, det, der foregår på dette område?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen har fremsat sit lovforslag på det tidspunkt, hvor regeringen følte, at sagen var gennemarbejdet teknisk på en forsvarlig måde og der var baggrund for at fremsætte et gennemarbejdet lovforslag.

Og så skal jeg svare hr. Risgaard Knudsen ved at sige – og det er som altid, når en minister udtaler sig, på hele regeringens vegne – at det er regeringens opfattelse, at man ikke kan skærpe hverken skatteregler eller andre regler med tilbagevirkende kraft.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Aage Brusgaard: spm. nr. S 362

Birthe Hansen: spm. nr. S 380

Ole Donner: spm. nr. S 417, 439 og 455

Jørgen Estrup: spm. nr. S 420

Erling Christensen: spm. nr. S 424 og 442

Poul Erik Dyrland: spm. nr. S 430 og 431

Kim Behnke: spm. nr. S 432, 453 og 460–462

Poul Nødgaard: spm. nr. S 433–435

Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 436

Tom Behnke: spm. nr. S 437, 459 og 467

Gade: spm. nr. S 440

[Formanden]

Køpke Christensen: spm. nr. S 441
 Kirsten Madsen: spm. nr. S 445 og 446
 Flemming Hansen: spm. nr. S 449-451
 Lise Hækkerup: spm. nr. S 452
 Jens Thoft: spm. nr. S 456-458
 Poul Andersen: spm. nr. S 464
 Holger Graversen: spm. nr. S 475
 Pelle Voigt: spm. nr. S 476-479

Spm. nr. S 362

Til *justitsministeren* (10/1 92) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Såfremt en lov fratager en landmand eller en anden erhvervsdrivende retten til at benytte sin ejendom til den produktion, der lovligt har været på ejendommen, er der så ikke tale om ekspropriation i relation til grundloven, og vil det være af betydning i forhold til ekspropriationsreglerne, i hvilket omfang produktionsretten fjernes?«

Begrundelse

Der henvises til udtalelse af kontorchef i Miljøstyrelsen Kjeld Hansen i Radioavisen den 9. januar 1992 kl. 6.00 med følgende indhold:

»Brømmer er ikke ekspropriation, fordi der kun er tale om en rådighedsindskrænkning af generel karakter, som altså har samme virkning for alle. Landmændene bevarer ejendomsretten til jorden, den må bare ikke dyrkes. Heri er justitsministeren enig.«

Svar (3/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Det er i den statsretlige litteratur almindeligt antaget, at lovgivningsmagten uden at komme i strid med princippet om ejendomsrettens beskyttelse kan regulere ejendomsrettens udnyttelse, idet lovgivningsmagten kan opstille almindelige regler om begrænsninger i borgernes handlefrihed og i deres råden over, hvad de ejer.

Den almindelige begrænsning, som miljølovgivningen pålægger virksomheder med hensyn til udledning af forurenende stoffer i naturen og forbud mod visse former for forurenende produktion, er således efter den almindelige opfattelse i den statsretlige teori ikke ekspropriative indgreb i ejendomsretten, selv

om begrænsningen eller forbudet fører til en indskrænkning i en tidligere lovlig produktion.

Afgrænsningen mellem på den ene side de indgreb, der er tvangsafståelse i grundlovens forstand, og på den anden side de indgreb, der kun er en regulering af ejendomsrettens udøvelse, og som ejeren derfor må affinde sig med uden erstatning, beror på et samlet skøn over indgrebets beskaffenhed. I dette skøn indgår bl.a. indgrebets intensitet. Ved vurderingen af, om en bestemt lovgivning har ekspropriativ karakter, kan det således efter omstændighederne indgå som et blandt flere momenter, om produktionsretten for en virksomhed begrænses eller helt fjernes.

Den omstændighed, at der sker en vis begrænsning i en virksomheds hidtil bestående ret til at benytte en ejendom til en bestemt produktion, betyder således ikke i sig selv, at der er tale om ekspropriation i relation til grundloven.

Der henvises i øvrigt til Justitsministeriets svar af 16. januar 1992 på spørgsmål nr. S 363 (Folketingets forhandlinger sp. 5468).

Spm. nr. S 380

Til *justitsministeren* (15/1 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren kommentere artiklen »Tjekkere med asyl har fundet den store fidus« i Lolland-Falsters Folketidende af den 13. januar 1992?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til den i spørgsmålet nævnte artikel.

Svar (6/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet om inddragelse af en opholdstilladelse er nærmere reguleret i udlændingelovens § 19. Efter denne bestemmelses stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt i henhold til lovens § 7 om flygtninge inddrages inden for de første 2 år, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Enhver opholdstilladelse kan endvidere efter § 19, stk. 3, uden hensyn til varigheden af det hidtidige ophold her i landet inddrages,

[Justitsministeren]

hvis udlændingen har opnået tilladelsen ved bevidst urigtige oplysninger eller fortielser, altså ved svig.

Udlændingemyndighederne har således efter loven pligt til at overveje, om forudsætningerne for en opholdstilladelse fortsat er til stede, hvis man kommer i besiddelse af væsentlige nye oplysninger af betydning.

Ved vurderingen af, hvorvidt en oplysning om, at en flygtning har fundet det forsvarligt at foretage en rejse til hjemlandet, kan danne grundlag for inddragelse af opholdstilladelsen, lægges især vægt på varigheden af opholdet i Danmark, formålet med besøget i hjemlandet og udviklingen i hjemlandet, siden den pågældende blev anerkendt som flygtning i Danmark.

Direktoratet for Udlændinges afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i henhold til udlændingelovens § 7 om flygtninge kan efter lovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, påklages til Flygtningævnet.

Til brug ved besvarelsen har jeg indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge, der har oplyst, at man har mærket sig de informationer, der fremgår af den i spørgsmålet nævnte artikel.

Jeg kan endvidere henvise til Direktoratet for Udlændinges årsberetning for 1990, hvor der side 50 ff. er nærmere redegjort for direktoratets behandling af sådanne sager.

Spm. nr. S 417

Til *skatteministeren* (22/1 92) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren, i forlængelse af svar på udvalgs spørgsmål 15 til L 123 (forslag til lov om ophævelse af lov om arbejdsmarkedsbidrag og om ændring af merværdiafgiftsloven (momsloven). (Tillægsmoms på 3 pct.)) og på baggrund af en artikel i Århus Stiftstidende den 15. januar 1992 om højere priser give sin vurdering af sagen?«

Begrundelse

I svaret ønskes det – på baggrund af artiklen om højere priser – belyst, hvorledes ministeren vil sikre, at momsforhøjelsen ikke på andre erhverv og varer også vil betyde prisstigninger.

Ministeren har ivrigt hævdet, at momsforhøjelsen ikke vil betyde prisstigninger, hvilket

gang på gang er blevet modbevist på det seneste. I et svar fra ministeren er det endog blevet præciseret, at prisen på bøger ikke ville stige som følge af momsforhøjelsen. Læserbrevet i Århus Stiftstidende den 15. januar 1992 modbeviser desværre påstandene om prisneutralitet. Prisstigningerne viser, at markedsøkonomien ikke kan forudsiges af planøkonomer og bureaukrater i Skatteministeriet – i direkte modstrid med skatteministerens påstande i diverse avisindlæg og annoncer.

Svar (5/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I mit svar på udvalgets spørgsmål 15 afviste jeg, at ikkemomsregistrerede virksomheder og privatpersoner ville få en prisstigning på 3 pct. Der var i spørgsmålet tale om leasing af biler og maskiner. Jeg udtalte, at bortfald af ambi og indførelse af tillægsmoms opvejer hinanden. Det fastholder jeg.

For så vidt angår artiklen i Århus Stiftstidende den 15. januar 1992 om en 4,75 kr. højere pris for en bog, der er bestilt og hjemtaget af boghandleren før nytår, skal jeg bemærke følgende:

Forlagene kan efter omlægningen opretholde deres egen avance og forfatterens honorar, hvis bogpriserne inkl. moms fastholdes uændret. Omlægningen fra ambi til tillægsmoms er neutral for forlæggerne på samme måde som for andre erhverv.

Af en bogpris på 122 kr. gik tidligere de 22 kr. til moms og yderligere 2,40 kr. til ambi (regnet som kontant-ambi). Ved 25 pct. moms går nu de 24,40 kr. til moms ved samme pris som før. Forlagene har altså nøjagtig det samme beløb tilbage til at betale forfattere og andre omkostninger med som før ambi-omlægningen.

Ofte aflønnes forfatterne med en fast andel, f.eks. 15 pct. af bogens pris ekskl. moms. Når prisen med moms fastholdes, ville forfatterens honorar i eksemplet ovenfor umiddelbart falde fra 15 kr. til 14,64 kr. eller med 36 øre, men samtidig stiger forlagets avance med 36 øre. Forlaget kan således uden tab holde forfatteren skadesløs ved uændret bogpris inkl. moms.

Hvis bogpriserne stiger, kan forlagene derfor ikke begrunde stigningen med afgiftsomlægningen. Begrundelsen må søges i andre forhold.

Spm. nr. S 420

Til *udenrigsministeren* (23/1 92) af:

Jørgen Estrup (RV):

»Vil udenrigsministeren i forlængelse af svarene på spørgsmål nr. S 368 og S 369 forklare, hvorledes sætningen »Such a referendum will have to produce, among other things, a positive mandate from the electorates of each of the existing Houses of Parliament«, som stammer fra præsident de Klerks tale til demokratikonventet Codesa den 20. december 1991, skal forstås i relation til de procedurer, som bør følges ved vedtagelsen af en ny forfatning i Sydafrika?«

Begrundelse

Både i de Klerks tale til Codesa den 20. december 1991 og i en henvendelse fra udenrigsminister R.F. Botha af 9. januar 1992 til danske politiske partier er det slået fast, at den sydafrikanske regering ved sidste valg lovede de hvide vælgere, at de ville blive spurgt, førend parlamentet skal tage stilling til forslag om væsentlige ændringer i forfatningen. Præsident de Klerks formulering fremgår af spørgsmålet. Udenrigsminister Botha skriver i sit brev, at regeringen ved sidste valg »committed itself to submit that constitution for approval to the electorate which gave it its mandate.«

Af begge formuleringer må man kunne slutte, at det er af afgørende betydning for forfatningsforslagets skæbne, om det hvide mindretal stemmer ja eller nej.

Svar (10/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Forfatningsretligt set vil en folkeafstemning om en ny forfatning for Sydafrika alene være af vejledende karakter. Folkeafstemningsresultatet er således ikke bindende, men vil selvsagt have politisk betydning.

De Klerk har ikke udtrykkeligt tilkendegivet, hvilke konsekvenser han vil drage, hvis f.eks. et lille flertal af de hvide vælgere stemmer nej til et forslag om en ny forfatning.

I øvrigt henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål nr. S 368 og S 369 af 10. januar 1992.

Spm. nr. S 424

Til *kommunikationsministeren* (24/1 92) af:

Erling Christensen (S):

»Hvad er begrundelsen for, at taksten for ekspedering af postgiroindbetalingskort pr. 15. februar 1992 stiger med 25 pct. til 5 kr., således at taksten siden 14. april 1991 er steget med 122 pct., og hvorledes var/er fordelingen af fortjenesten mellem P&T og GiroBank?«

Begrundelse

Den nævnte usædvanlig kraftige stigning må have helt ekstraordinære årsager, som både ansatte i postekspeditionerne og borgerne har krav på at få en god forklaring på.

Svar (4/2 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Den tidligere postgirovirksomhed blev den 1. juni 1991 etableret som et pengeinstitut, GiroBank A/S, efter bank- og sparekasseloven. Selskabet har således et selvstændigt ansvar bl.a. for forholdet til kunderne.

Jeg kan indledningsvis oplyse, at GiroBank den 30. januar 1992 har udsendt en pressemeddelelse, som redegør for selskabets gebyrændringer. Pressemeddelelsen vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

I anledning af det stillede spørgsmål har jeg forelagt sagen for GiroBank. Jeg har modtaget nedenstående orientering, som jeg i øvrigt skal henholde mig til:

»Det er korrekt, at gebyret for indbetaling af et giroindbetalingskort på et posthus pr. 15. februar 1992 stiger til 5,00 kr., og at den samlede stigning i forhold til tiden før 14. april 1991 er på 122 procent.

Stigningen har sin baggrund i den kraftigt skærpede konkurrencesituation på betalingsformidlingsområdet.

Den skærpede konkurrencesituation betyder, at Postgiros hidtidige politik – at give erhvervskunderne en meget lav rente af deres indestående og bruge provenuet herved til at dække omkostningerne ved bl.a. de private og øvrige mindre kunders brug af betalingsformidlingssystemet – må forlades.

Den nye politik er således at yde alle kontohavere en høj og konkurrencedygtig rente af deres indestående og til gengæld lade kunderne betale gebyrer for brugen af de forskellige betalingsformidlingsydelse. Gebyrerne fast-

[Kommunikationsministeren]

sættes, så de giver dækning for omkostningerne ved at producere de pågældende ydelser.

Den ændrede politik har set over en 3-årig periode, fra 1989 til 1991, betydet, at Postgiros/GiroBanks gebyrindtægter er steget fra 450 mio. kr. til 569 mio. kr. I samme periode er udgiften til forrentning af kontohavernes indestående steget fra 418 mio. kr. til 1.670 mio. kr.

Som det ses, er renteudgiften steget væsentlig mere end gebyrindtægten, hvilket da også har haft den effekt, at overskuddet i samme periode på trods af en betydelig vækst i antal kunder og forretningernes omfang er faldet betydeligt.

For så vidt angår fordelingen af indbetalingsgebyret mellem P&T og GiroBank oplyses, at gebyret fuldt ud tilfalder GiroBank.

Til gengæld betaler GiroBank i overensstemmelse med de i postloven fastsatte principper og den med postvæsenet indgåede samarbejdsaftale et gebyr pr. girokort til postvæsenet, der giver dækning for postvæsenets direkte og indirekte omkostninger ved at udføre den pågældende opgave.

Det oplyses endvidere, at gebyret på 5 kr. pr. 15. februar 1992 fortsat ikke giver fuld dækning for omkostningerne ved behandlingen af et giroindbetalingskort; der er således ikke tale om nogen fortjeneste på serviceydelsen.

Afslutningsvis oplyses, at de ansatte på posthusene gennem et af postvæsenet og GiroBank i fællesskab udgivet magasin Frontalt, der sendes til alle indleveringsekspedienter, løbende er informeret om baggrunden for den ændrede politik.«

Spm. nr. S 430

Til *kommunikationsministeren* (23/1 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Er der langsigtede planer om at nedlægge postekspeditionen i Mørkøv?«

Svar (3/2 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

En nedlæggelse af postekspeditionen i Mørkøv indgår ikke i postvæsenets planlægning.

Posthuset i Mørkøv er den 1. januar i år blevet ændret fra at være betjent af DSB-personale til at være betjent af postvæsenets eget per-

sonale. Postekspeditionen blev ved samme lejlighed etableret med egen kundeindgang, mens personalefaciliteter er fælles med DSB.

Der er indgået foreløbig aftale med DSB om vilkårene for leje af lokalerne, og den endelige aftale forventes indgået i løbet af kort tid.

Spm. nr. S 431

Til *kommunikationsministeren* (23/1 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil det være muligt, at postvæsenet overtager DSB-personalets hidtidige funktioner på Mørkøv station?«

Svar (3/2 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Holbæk postkreds er på et møde med DSB den 27. januar 1992 blevet orienteret om DSB's planer vedrørende Mørkøv station.

Det blev under mødet aftalt, at DSB og postvæsenet skal undersøge mulighederne for, at postvæsenet i eftermiddagstimerne udfører visse rutinemæssige opgaver for DSB.

Indtil disse undersøgelser er afsluttet, er det ikke muligt at afgøre, hvorvidt postvæsenet er i stand til at overtage forretningerne.

Spm. nr. S 432

Til *økonomiministerens* (27/1 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 191 og svaret på spørgsmål nr. S 394 oplyse, hvor stor den samlede offentlige gæld er, når gælden i de offentligt ejede selskaber og gælden i de overvejende offentligt ejede selskaber medregnes i den offentlige gæld?«

Begrundelse

I svaret bedes de offentligt ejede selskaber og de overvejende offentligt ejede selskaber, der har gæld på mere end 0,5 mia. kr., anført ved navn, det vil sige, at selskaber som DONG A/S, Storebælt A/S, de regionale naturgassel-skaber, Kommunadata m.v. bedes nævnt.

Svar (5/2 92):

Økonomiministerens (Fogh Rasmussen):

[Økonomiministeren]

Spørgsmålet vedrørende omfanget af gæld i offentligt ejede virksomheder er forelagt Danmarks Statistik, som oplyser:

»Danmarks Statistik foretager ikke en systematisk dækkende indsamling af oplysninger om »de overvejende offentligt ejede selskabs« gæld. Der pågår for tiden et udredningsarbejde i Danmarks Statistik med henblik på at opnå en bedre statistisk dækning af dette område. Til dette formål er der søgt om økonomisk støtte fra EF.

Danmarks Statistik har i mange år løbende opgjort gælden for en lang række havne og værker, der enten er offentligt ejet og/eller kontrolleret. Statistikken omfatter el-, gas-, og varmeværker, telefonselskaber og forbrændingsanstalter med en gæld på 10 mio. kr. og derover samt jernbaner, lufthavne og havne, når gælden er 1 mio. kr. og derover. Herudover omfatter statistikken både den statslige og kommunale naturgasforsyning. Gælden for disse virksomheder er opgjort til 49,7 mia. kr. ultimo 1990. Gælden er opgjort til bogførte værdier. For god ordens skyld bemærkes, at den oplyste gæld er virksomhedernes bruttogæld uden fradrag af finansielle aktiver.«

Det er Økonomiministeriets opfattelse, at gælden i offentligt ejede virksomheder i stort omfang er begrundet i forretningsmæssige dispositioner og således modsvares af anlægs- og/eller omsætningsaktiver. Gælden i offentligt ejede virksomheder kan derfor ikke sammenlignes med den offentlige gæld (jf. S 394), der har en anden karakter.

Spm. nr. S 433

Til *miljøministeren* (27/1 92) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke initiativer regeringen agter at tage med henblik på at få de maltesiske myndigheder til at afskaffe den overdrevne og uanstændige jagt, som forekommer på Malta af alle slags trækfugle?«

Begrundelse

Spørgeren finder, at efterhånden som EF-samarbejdet intensiveres, må dette område også kunne tages op, således at der via yderligere offentlighed, eventuelle restriktioner, og med økonomisk støtte til ornitologiske foreninger (f.eks. på Malta) kan lægges pres på alle impli-

cerede myndigheder, herunder turistinteresser, hvilket er et relevant pressionsmiddel, idet Malta er særdeles afhængig af indtægter fra turisme.

Der henvises i øvrigt til artiklen »Sjovere end lerduer« i Landsbladet den 3. januar 1992, s. 23.

Svar (4/2 92):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Malta er en selvstændig republik, der ikke er medlem af EF, ligesom landet ikke har tiltrådt nogen af de i denne forbindelse relevante internationale naturbeskyttelseskonventioner.

Miljøministeriet kan derfor ikke via ministeriets arbejde i disse organisationer direkte arbejde for at påvirke de maltesiske myndigheder til at leve op til de vedtagne internationale forpligtelser til beskyttelse af vilde fugle.

Det er imidlertid Skov- og Naturstyrelsens vurdering, at der inden for rammerne af EF er megen opmærksomhed om de problemer, der eksisterer vedrørende den eventuelle illegale jagt i medlemslandene. Det vurderes ligeledes, at Kommissionens arbejde på dette område vil medføre en synliggørelse af problemet, som vil kunne påvirke den almene holdning til jagt i de øvrige europæiske lande.

Kommissionens bestræbelser på at forbedre forholdene for vore trækfugle støttes af Danmark gennem det arbejde, der løbende foregår inden for rammerne af specielt EF-fuglebeskyttelsesdirektivet. Arbejdet sker her i den tilpasningskomité, som EF-Kommissionen har nedsat i henhold til fuglebeskyttelsesdirektivet.

Det er blandt andet komiteens opgave at påpege problemer med hensyn til direktivets overholdelse og søge at forbedre forholdene. Der sker herved en tilpasning af de nationale forhold til direktivets bestemmelser, men det må imidlertid erkendes, at det er svært på kort sigt at ændre gamle lokale jagtmetoder og -traditioner, selv om de ikke længere er i overensstemmelse med direktivets forpligtelser.

Skov- og Naturstyrelsen vil ved deltagelse i det nævnte arbejde fortsat arbejde for, at der sker en forbedret fuglebeskyttelse inden for EF, blandt andet ved at henlede EF-Kommis-

[Miljøministeren]

sionens opmærksomhed på ulovlige forhold med hensyn til jagt og fangst samt medvirke til samarbejde vedrørende ændringer i jagtlovgivningen i de enkelte EF-lande.

Danmark støtter ligeledes, at der i EF's handlingsprogrammer på miljøområdet systematisk medtages et afsnit om beskyttelse af arter og deres levesteder. I EF er der vedtaget eller er ved at blive vedtaget en række retsakter, som særlig sigter på beskyttelse af vilde fugle og deres levesteder:

– Habitatdirektivet om bevarelse af vilde dyr og planter samt disses naturlige og delvis naturlige levesteder,

– Acnat-forordningen om Fællesskabsaktioner med henblik på naturbevaring, som i sin målsætning blandt andet henviser til fuglebeskyttelsesdirektivet, og

– Lifeforordningen, hvorefter der kan ske finansiering af aktioner til beskyttelse af vilde fuglearter og deres levesteder.

Danmark ratificerede i 1982 Bonnkonventionen af 23. juni 1979 om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr. Denne konventions overordnede formål er at beskytte bestande af vandrende vilde dyr, som regelmæssigt krydser nationale grænser.

Inden for rammerne af denne konvention vil det være muligt at beskytte alle trækfugle og altså også fugle, der ikke er egentlig udryddelsestruede.

Lande, der ikke har tilsluttet sig disse konventioner, opfordres jævnligt til at deltage som observatører ved konventionsmøderne. Malta er således løbende blevet opfordret til at deltage uden dog på noget tidspunkt at have taget imod invitationen.«

Uanset at Malta ikke er medlem af EF, vil jeg på førstkommande uformelle EF-rådsmøde i Portugal den 21.-23. februar 1992 rejse spørgsmålet med henblik på en samlet reaktion fra EF over for Malta. Jeg vil samtidig undersøge de spørgsmål, som Dansk Ornitologisk Forening har rejst over for mig, om en påstået fuglejagt i Syditalien i strid med EF's fuglebeskyttelsesdirektiv.

Spm. nr. S 434

Til *arbejdsministeren* (27/1 92) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om deltagelse i AMU-kurser er betinget af medlemskab af en bestemt a-kasse?«

Begrundelse

Spørgeren har kendskab til en konkret sag på Lolland, hvor Snedker- og Tømmerfagets Arbejdsløshedskasse har forsinket en overflytning fra Snedker- og Tømmerfagets Arbejdsløshedskasse til Kristelig Arbejdsløshedskasse i to en halv måned, hvorefter Snedker- og Tømmerforbundet i Danmark, afdeling 39 (Lolland), meddeler pågældende, at betingelsen for, at vedkommende kan deltage i det omtalte AMU-kursus, er, at vedkommende afstår fra at skifte a-kasse.

Svar (4/2 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I bekendtgørelse nr. 459 af 11. juli 1986 om uddannelse af specialarbejdere, nr. 460 af 11. juli 1986 om efteruddannelse af faglærte og nr. 461 af 11. juli 1986 om arbejdsledere m.v. fremgår det af § 11:

»Adgang til uddannelsen kan ikke betinges af organisationstilhør eller medlemskab af arbejdsløshedskasse, og adgang til uddannelsen må ikke udelukkes på grund af forudgående uddannelse.«

Deltagelse i AMU-kurser er således hverken betinget af medlemskab af en bestemt a-kasse eller af nogen a-kasse overhovedet.

Som begrundelse for spørgsmålet er det angivet, at spørgeren har kendskab til en konkret sag på Lolland, hvor Snedker- og Tømmerfagets Arbejdsløshedskasse har forsinket en overflytning fra Snedker- og Tømmerfagets Arbejdsløshedskasse til Kristelig Arbejdsløshedskasse i to en halv måned, hvorefter Snedker- og Tømmerforbundet i Danmark, afdeling 39 (Lolland), meddeler pågældende, at betingelsen for, at vedkommende kan deltage i det omtalte AMU-kursus, er, at vedkommende afstår fra at skifte a-kasse.

Hertil kan jeg oplyse, at AMU-kurser inden for snedker-/tømmerfaget iværksættes af Snedker- og Tømmerfagets Efteruddannelsesudvalg i henhold til lov om arbejdsmarkedsuddannelser, kapitel 4, om efteruddannelse af faglærte.

Udvalget har telefonisk oplyst, at udvalgets visitation til kurser sker i overensstemmelse

[Arbejdsministeren]

med ovennævnte bestemmelse i bekendtgørelse nr. 460 af 11. juli 1986. Bestemmelsens indhold bliver på given foranledning indskærpet over for lokale forbundsafdelinger.

Spm. nr. S 435

Til *boligministeren* (27/1 92) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke kontorlejemål staten har indgået i hovedstadsområdet i perioden fra den 1. januar 1991 til dags dato?«

Begrundelse

I svaret bedes de enkelte lejemål præciseret med adresseangivelse, angivelse af kvadratmeter og størrelse af lejen.

Det bedes ligeledes oplyst, hvorvidt staten i forbindelse med indgåelsen af lejemålene har undersøgt mulighederne for at overtage eksisterende offentlige lejemål og eksisterende offentligt ejede ubenyttede bygninger. Disse oplysninger bedes i svaret anført for hvert enkelt indgået lejemål.

Svar (3/2 92):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Indledningsvis vil jeg gerne gøre spørgeren opmærksom på, at de præciseringer med hensyn til adresseangivelse, angivelse af kvadratmeter og størrelsen af lejen, som spørgeren har anmodet om, vedrører forretningsmæssige forhold. Det vil derfor ikke være muligt for mig at give de pågældende oplysninger i forbindelse med besvarelse af et spørgsmål stillet i henhold til § 20 i Folketingets forretningsorden. Jeg skal derfor henvise spørgeren til at stille sit spørgsmål via et folketingsudvalg, hvortil jeg vil have mulighed for at give de ønskede præciseringer med anmodning om, at de behandles fortroligt.

Jeg kan oplyse, at Slots- og Ejendomsstyrelsen i perioden 1. januar 1991 til 30. januar 1992 har indgået 12 lejemål i hovedstadsområdet omfattende i alt 20.766 m² kontorareal og 3.155 m² arkivareal. Den gennemsnitlige årsleje ekskl. moms, men inkl. skatter, afgifter, fællesomkostninger m.v. udgør for kontorarealerne 751 kr./m² og for arkivarealerne 413 kr./m².

For nogle af lejemålene gælder, at der er tale om udvidelse af brugernes eksisterende leje-

mål eller indgåelse af lejemål i umiddelbar nærhed af brugernes eksisterende lejemål. Forud for indgåelse af nye lejemål har mulighederne for at overtage eksisterende offentlige lejemål eller at lokalisere brugerne i offentligt ejede ubenyttede bygninger været undersøgt og overvejet.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at ovenstående oplysninger alene vedrører lejemål indgået af Slots- og Ejendomsstyrelsen, og at ministerier med egen byggeadministration selv kan indgå lejemål i det omfang, disse ikke skal anvendes til centraladministrative formål.

Spm. nr. S 436

Til *skatteministeren* (27/1 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i forbindelse med forslaget om et skattefradrag på 26.200 kr. vedrørende fribolig til forældre eller bedsteforældre samtidig ændre de regler i ligningslovens § 15 I, der i andre friboligordninger (samejer f.eks. mellem søskende, der f.eks. i testamenteform er forpligtet til at lade den ene bebo en arvet ejendom vederlagsfrit mod f.eks. vedligeholdelse) kan medføre, at der opkræves 150 pct. i lejeværdi af en familiebolig?«

Begrundelse

Det forekommer grotesk, at skat af bolig kan opkræves med mere end 100 pct.. Det forekommer uforståeligt, at personer, der opfylder betingelserne i et testamente, i mange år kan få forhøjet deres indkomst på grund af et ejerforhold til en ejendom, de hverken kan benytte, belåne eller på anden måde disponere over. Da der sågar er afsagt landsskatteretsdom for, at reglerne er som beskrevet, må reglerne laves om, hvis ikke befolkningen skal miste den sidste rest af tro på skattesystemet. At opkræve skat af fiktiv indkomst er i sig selv ulogisk, men det er direkte tåbeligt, hvis skatten kan opkræves med mere end 100 pct.

Svar (5/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Ligningslovens § 15 I bestemmer, at lovens procentregler for beregning af lejeværdi af bolig i egen ejendom også gælder for skattepligtige, der ejer et en- eller tofamilieshus i sameje

[Skatteministeren]

med andre. Det er ikke en betingelse, at ejendommen tjener til bolig for samtlige ejere. Det er endvidere uden betydning, hvordan samejet er opstået. Ligningslovens § 15 I gælder kun for den medejer, som ejendommen tjener til bolig for.

Den lejeværdi, som beboeren skal medregne ved indkomstopgørelsen, opgøres, som om beboeren er eneejer af ejerboligen. Hvis beboeren skal betale leje til medejere for sin benyttelse af deres del af ejerboligen, skal beboerens lejeværdi reduceres med den betalte leje. Lejeværdien kan dog ikke blive mindre end den del af hele den beregnede lejeværdi, som svarer til beboerens andel af ejerboligen. Som leje anses også leje, der erlægges i form af naturalydelse. Påhviler det for eksempel beboeren at afholde vedligeholdelsesudgifterne på boligen, og ejer beboeren halvdelen af ejendommen, anses halvdelen af vedligeholdelsesudgifterne for vederlag til den anden medejer. Dette beløb skal derfor trækkes fra ved opgørelsen af beboerens lejeværdi.

Den eller de medejere, som ikke bebor ejerboligen, skal indtægtsføre den leje, som modtages fra den medejer, som bebor ejerboligen. Stiller medejeren sin andel af ejerboligen vederlagsfrit til rådighed for beboeren, skal førstnævnte indtægtsføre en lejeindtægt svarende til udlejningsværdien af sin andel. Udlejningsværdien kan i disse tilfælde i almindelighed ansættes til en forholdsmæssig andel af den procentvist opgjorte lejeværdi. Grunden til, at den pågældende skal indtægtsføre et beløb, er, at den vederlagsfrie bolig betragtes som en (ikke fradragsberettiget) gaveydelse til beboeren. Dette princip gælder også i andre tilfælde, hvor en bolig stilles vederlagsfrit til rådighed. Såfremt ejeren er forpligtet til at yde friboligen efter et testamente, kan denne fradrage udgiften til ydelsen efter ligningslovens § 12, stk. 5. Tilsvarende gælder, at hvis beboeren og ejeren indgår en aftale om en løbende ydelse i form af fribolig ved, at boligens ejer afgiver en skriftlig erklæring om den tidsbegrænsede underholdsforpligtelse, og modtageren beviseligt er bekendt hermed, kan ejeren fradrage udgiften til ydelsen, dvs. ejerens andel af den procentvist opgjorte lejeværdi, jf. ligningslovens § 12, stk. 5.

Sammenfattende kan beskatningen af ejere, som ejer en bolig i sameje, illustreres således:

Ejer en medejer halvdelen af en ejerbolig, men bebor hele ejendommen uden at betale for benyttelsen af den anden medejerens andel, beskattes beboeren af lejeværdien af hele ejendommen. Den medejer, som ejer den anden halvdel af ejerboligen, men som ikke bebor denne, beskattes af udlejningsværdien af sin andel, hvilket svarer til andre udlejesituationer. Da udlejningsværdien i samejesituationen normalt ansættes til en forholdsmæssig andel af den procentvist opgjorte lejeværdi, kunne det umiddelbart se ud til at give 150 pct. lejeværdi af ejendommen. Men som det vil fremgå, beror dette på, at den ikkefradragsberettigede gaveydelse skattemæssigt opgøres som en forholdsmæssig andel af den procentvist opgjorte lejeværdi.

I det i spørgsmålet anførte eksempel er friboligen en forpligtelse efter et testamente. Den medejer, som ikke bebor ejendommen, kan derfor fradrage sin udgift til ydelsen efter ligningslovens § 12, stk. 5. Der er således ikke tale om beskatning af 150 pct. af lejeværdien.

I regeringens lovforslag nr. L 217 (fribolig til forældre m.fl.), som er fremsat den 30. januar 1992, foreslås det, at den medejer, der ikke bebor ejerboligen, ikke skal beskattes af værdien af boligandelen, når denne stilles vederlagsfrit til rådighed for forældre m.fl.

Det er ikke min opfattelse, at beskatningen i samejesituationen i øvrigt er urimelig. Beboeren stilles nemlig bedre, end hvis den pågældende skulle leje en tilsvarende (andel af en) bolig på almindelige vilkår, idet beboeren i så fald skulle betale lejen fuldt ud. I samejesituationen medregnes lejeværdien, fratrukket eventuel leje, i stedet ved indkomstopgørelsen. Hertil kommer, at den medejer, som ikke bebor ejerboligen, kun beskattes af lejeværdien af sin andel. I andre tilfælde beskattes ejeren af udlejningsværdien, der som oftest er større. Endvidere har den medejer, som ikke bebor ejendommen, fradrag for sin udgift til friboligen, hvis der er tale om en løbende ydelse efter ligningslovens § 12, stk. 5. Jeg mener derfor ikke, at der er behov for at ændre ligningslovens § 15 I i forbindelse med L 217.

Spm. nr. S 437

Til *justitsministeren* (28/1 92) af:

Tom Behnke (FP):

[Tom Behnke]

»Vil ministeren med henvisning til spørgsmål nr. S 445 af 19. januar 1988 af Pia Kjærsgaard (FP) oplyse, om han nu er bekendt med tilfælde, der dokumenterer, at asylansøgere, der efter at have fået afslag på asyl i Danmark er blevet sendt tilbage til, hvor de kom fra, senere er blevet forfulgt i deres hjemland med fængsel, tortur eller henrettelse?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses som et forsøg på at få sandheden frem om forholdene på udlændingområdet, da der tilsyneladende ofte manipuleres med sandheden i medierne.

Svar (12/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Direktoratet for Udlændinge har over for Justitsministeriet oplyst, at man fortsat ikke er bekendt med tilfælde, hvor hjemvendte asylansøgere er blevet udsat for forfølgelse med baggrund i de forhold, der har foreligget for danske myndigheder ved deres stillingtagen til asylansøgningen.

Jeg kan henholde mig til det, som Direktoratet for Udlændinge har oplyst.

Spm. nr. S 439

Til skatteministeren (30/1 92) af:

Ole Donner (FP):

»Føler ministeren sig i fortsættelse af ministerens svar af 28. november 1991 på spørgsmål nr. S 200 løst fra den tidligere skatteministers kommentar til Skatte- og Afgiftsudvalget, når der stadig føres sager om rækkevidden af ligningslovens § 4?«

Begrundelse

Det forekommer vanskeligt at finde overensstemmelse mellem skatteministerens svar på spørgsmål nr. S 200 og Isi Foighels kommentar på henvendelsen fra Erhvervenes Skatteudvalg til Skatte- og Afgiftsudvalget af 21. oktober 1985. Kommentaren er indeholdt i ministeriets skrivelse til Skatte- og Afgiftsudvalget af 7. december 1985.

I sidstnævnte brev tales om anvendelsesområdet for ligningslovens § 4, medens ministeren i sit svar af 28. november 1991 benytter udtryk-

ket rækkevidden af ligningslovens § 4. Det antages, at disse to begreber er synonyme.

Det var jo netop den manglende klare og præcise afgrænsning af den kreds af virksomheder, der omfattedes af ligningslovens § 4, der gav anledning til lovændringen i december 1985. Den manglende afgrænsning førte praksis stadig længere bort fra lovbestemmelsens ordlyd og oprindelige hensigt.

Da lovgivningen for de pågældende år har været så diffus, og da lighed i dagældende praksis ikke fandtes, vil det snarere støde retsbevidstheden at fortsætte sådanne sager ved domstolene end at opgive dem, jf. Svend Erik Holms artikel i Skattepolitisk Oversigt 1990, side 322, hvor han bl.a. skriver, at »ligningslovens § 4 gennem årene i stigende omfang (har) været forsøgt anvendt på andre kategorier af selskaber end dem, der . . . sigtedes til i forbindelse med bestemmelsens indførelse.«

Det var denne stigning i omfang, denne usikkerhed for skatteborgerne eller en fortsættelse af de tvister, ligningslovens § 4 har givet anledning til, som skatteminister Isi Foighel lovede at stoppe.

Svar (7/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I den tidligere skatteministers kommentar til Erhvervenes Skatteudvalg af 21. oktober 1985 siges:

»Erhvervenes Skatteudvalg synes at gå ud fra, at § 10, stk. 4, vil give anledning til en fortsættelse af de tvister, som ligningslovens § 4 har givet anledning til. Det er imidlertid ikke tilfældet. Formålet med § 10, stk. 4, er alene at fastholde beskatningen for selskaber, der er omfattet af den nuværende § 4 i ligningsloven, for så vidt angår de nuværende beholdninger. Anvendelsesområdet for ligningslovens § 4 påtænkes således ikke udvidet ud over det anvendelsesområde, der er antaget for bestemmelsen i U 82.389 (Obel-dommen).«

§ 10, stk. 4, er den bestemmelse i kursgevinstbeskatningsloven, hvorved ligningslovens § 4 forblev i kraft for så vidt angår selskaber, der ikke er omfattet af den generelle bestemmelse i kursgevinstbeskatningsloven, der er stattede § 4.

I tilkendegivelsen over for Erhvervenes Skatteudvalg ligger, at bestemmelsen – i det omfang den fortsat er gældende – skal fortol-

[Skatteministeren]

kes i overensstemmelse med den praksis, der var gældende på det tidspunkt, da kursgevinstbeskatningsloven blev gennemført.

Denne tilkendegivelse om rækkevidden af bestemmelsen er fortsat gældende, og som anført i mit svar af 28. november 1991 mener jeg ikke, at der administreres i modstrid hermed.

I de sager, som er omtalt i advokat Svend Erik Holms artikel i Skattepolitisk Oversigt 1990, nr. 8, side 322 ff, har domstolene – i den ene sag foreløbig – truffet afgørelse om, at betingelserne for at bringe ligningslovens § 4 i anvendelse var opfyldt. Det bemærkes for fuldstændighedens skyld, at dommene begge vedrører indkomstår, som ligger væsentligt forud for lovændringen.

Jeg mener ikke, at jeg som minister bør udtale mig hverken om rigtigheden eller hensigtsmæssigheden af afgørelser truffet af domstolene.

For tiden verserer der efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, tre sager om ligningslovens § 4. Den ene af disse er identisk med den sag vedrørende Alternativ Invest, som Svend Erik Holm omtaler i sin artikel, idet Østre Landsrets dom som nævnt i artiklen er indbragt for Højesteret.

De to øvrige sager, jeg er bekendt med, går ud på at fastlægge, om de pågældende selskaber er omfattet af ligningslovens § 4, således som denne bestemmelse hidtil er blevet fortolket. Jeg kan tilføje, at spørgsmålet om anvendelse af § 4 for den ene retssags vedkommende alene udgør en mindre del af den samlede sag.

Jeg er således fortsat af den opfattelse, at der ikke siden kursgevinstlovens vedtagelse er indledt sager, hvor der procederes på en anden rækkevidde af ligningslovens § 4, end hvad der er nævnt herom i udtalelsen af 21. oktober 1985 til Erhvervenes Skatteudvalg.

Spm. nr. S 440

Til *miljøministeren* (30/1 92) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til et dansk – eventuelt fællesnordisk – forbud mod eksport af miljøfarligt affald i enhver form til lande uden for OECD, og vil ministeren i givet fald følge denne linje i EF-forhandlingerne?«

Begrundelse

I besvarelsen af spørgsmål 19 (Miljø- og Planlægningsudvalget, Alm. del – bilag 114, af 26. november 1991) skriver ministeren, at Danmark vil »kunne støtte et forslag om forbud mod eksport af alt affald til decideret bortskaffelse hos ikke-OECD-land«. Ministeren tilføjer, at dette er i overensstemmelse med den danske holdning i EF-forhandlingerne om en forordning om overvågning af og kontrol med overførsel af affald i, til og fra EF.

Ministeren vil tilsyneladende ikke kunne støtte et forbud mod eksport af miljøfarligt affald til »recycling« i lande uden for OECD. Recycling er i EF's definition bl.a. også afbrænding af miljøfarligt affald (genanvendelse af affaldets energi), og der er talrige eksempler på, at eksport til genbrug har været dække for decideret bortskaffelse og givet anledning til omfattende forurening i lande uden for OECD med ringere kontrol og miljølovgivning end OECD-landene. Et eksempel herpå er Stålvalseværkets forsøg på eksport af filterstøv til Brasilien i sommeren 1989.

Da EF-forhandlingerne tilsyneladende er gået i hårdknude, er flere medlemslande nu i færd med at udarbejde national lovgivning til implementering af Baselkonventionen. En række ikke-OECD-lande, der er utilfredse med, at Baselkonventionen ikke forbyder al handel med miljøfarligt affald, har allerede indført national lovgivning og vedtaget regionale konventioner, der forbyder import af enhver form for miljøfarligt affald, bl.a. den afrikanske Bamakokonvention.

Svar (3/2 92):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

I forhandlingerne om vedtagelsen af en EF-forordning for affaldstransporter har man diskuteret dette spørgsmål meget nøje, idet visse medlemslande tidligere ønskede et totalt forbud mod eksport af miljøfarligt affald ud af OECD, mens andre medlemslande mente, at hensynene til deres nationale genvindingsindustrier gjorde, at de måtte modsætte sig et totalt eksportforbud til ikke-OECD-lande.

Danmark forsøgte i foråret 1991 at medvirke til at finde et kompromis i dette spørgsmål. Kompromiset pegede i starten i retning af et forbud mod eksport af miljøfarligt affald til ik-

[Miljøministeren]

ke-OECD-lande til decideret bortskaffelse, hvorfor jeg i mine tidligere svar har henholdt mig til dette.

Der er imidlertid efter forhandlingerne i januar 1992 om forordningsforslaget udsigt til, at der kan vedtages et generelt eksportforbud for miljøfarligt affald til ikke-OECD-lande. Et ændringsforslag herom forventes formelt fremsat af EF-Kommissionen, der i forbindelse med Europa-Parlamentets snarlige udtalelse om forslaget har haft drøftelser med Parlamentets miljøudvalg.

Da eksportforbudet for miljøfarligt affald til ikke-OECD-lande således forventes at blive en del af den kommende affaldsforordning, mener jeg ikke, at der på nuværende tidspunkt er grund til, at Danmark tager initiativer.

Spm. nr. S 441

Til *sundhedsministeren* (30/1 92) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange sengepladser der ikke benyttes på grund af manglende ressourcer på sygehusene i Danmark – fordelt på de enkelte sygehuse?«

Begrundelse

Det bedes i svaret oplyst, hvordan udviklingen af ikkebenyttede sengepladser på landets sygehuse har været gennem det sidste år.

Svar (6/2 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

I 1989, som er det seneste år, hvor udnyttelsen på landsplan af sengekapaleteten er endeligt opgjort, blev samtlige sygehussenge gennemsnitligt benyttet i ca. 85 pct. af årets dage.

Når hver enkelt sygehusseng ikke er blevet benyttet 100 pct., hænger det bl.a. sammen med, at presset på den enkelte afdelings sengekapaleteten kan variere betydeligt over tiden. I praksis er et antal senge derfor i perioder ubenyttede.

En anden forklaring er, at den tid, en patient i gennemsnit er indlagt – og dermed forbruget af sengedage – generelt er faldende som følge af effektiviseringer, herunder overgang til nye undersøgelses- og behandlingsformer, der foregår ambulante. Tilpasningen af det samlede antal senge foregår imidlertid bl.a. på grund af

afdelingsstrukturen ikke i helt samme tempo som faldet i sengebehovet.

Der er altså ikke generelt tale om, at sengepladser permanent er ubenyttede på grund af ressourcemangel.

Spm. nr. S 442

Til *skatteministeren* (30/1 92) af:

Erling Christensen (S):

»Hvorledes vil ministeren vejlede Told- og Skatteregion Odense med hensyn til indsatsen imod »falske regninger«, omfakturering, og vil ministeren om nødvendigt tage initiativ til en lovændring?«

Begrundelse

En byretsdom i Odense frikender i december 1991 en anklaget for omfakturering med den begrundelse, at det ikke er bevist, at forfatteren til en falsk faktura også ved, at regningen senere skal bruges til skatte- og momsunddragelse.

Efter oplysninger til Fyns Amts Avis vil det betyde, at Told- og Skatteregion Odense må opgive mange omfaktureringssager til flere millioner kr., som man har liggende.

Svar (7/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Ved en dom afsagt af Højesteret den 8. december 1988 blev en sag, hvor en håndværksmester efter sin tilståelse var fundet skyldig i bl.a. forsætlig medvirken til skattesvig ved forskellige omfaktureringer, hjemvist til fornyet behandling ved byretten, idet Højesteret fandt, at der ikke havde været tilstrækkeligt grundlag for at lægge håndværksmesterens tilståelse til grund for domfældelsen. Ved den fornyede behandling af sagen blev håndværksmesteren ved Vestre Landsrets dom af 13. december 1989 frifundet for de pågældende forhold, idet landsretten fandt, at omfaktureringerne nok havde til formål at gøre det muligt for en direktør at besvige de selskaber, han var direktør og aktionær i, men ikke at muliggøre skattesvig.

Højesterets dom synes af de underordnede domstole at være blevet opfattet som et retspolitisk signal om, at der bør udvises tilbageholdenhed med at udvide området for skattekontrollens § 13 – og hermed også straffelovens

[Skatteministeren]

§ 289 – med hjemmel i straffelovens medvirksomhedsbestemmelse, § 23.

Hvad angår den byretsdom fra Odense, som begrundelsen for spørgsmålet nævner, er det min opfattelse, at den skal ses som et udslag af, at domstolene siden Højesterets dom af 8. december 1988 har skærpet kravene til beviserne for, at den, der udfærdiger en faktura med en anden adressat end den korrekte eller med angivelse af en anden ydelse end den, der faktisk er leveret, ved fakturaudstedelsen indså, at fakturaen ville blive anvendt til skattesvig. Der henvises i øvrigt i dommen fra byretten i Odense til såvel Højesterets dom af 8. december 1988 som Vestre Landsrets dom af 13. december 1989.

Told- og skattemyndighederne og anklagemyndigheden har altså ikke kunnet præstere det fornødne bevis for domfældelse i sagen fra Odense.

Da frifindelsen i sagen er et resultat af en konkret bevisbedømmelse, finder jeg ikke, at det er muligt at give Told- og Skatteregion Odense nogen vejledning med hensyn til de sager, som regionen ifølge begrundelsen for spørgsmålet har liggende. Jeg kan i øvrigt i denne forbindelse oplyse, at Told- og Skattestyrelsen allerede i en skrivelse af 27. april 1990 til told- og skatteregionerne henstillede, at der blev udvist den nødvendige tilbageholdenhed med hensyn til at gøre strafansvar gældende i disse sager.

Jeg går derfor ud fra, at told- og skatteregionen i lyset af frifindelsesdommene vurderer beviserne i de verserende sager nøje og på grundlag af denne vurdering tager stilling til, om der skal fremsættes begæring til anklagemyndigheden om taltalerejsning.

Da frifindelsen i Odensesagen ikke er begrundet i en fortolkning af bestemmelser i skattelovgivningen, men i straffelovens § 23 om medvirken, finder jeg ikke for øjeblikket grundlag for at tage initiativ til lovændringer.

Spm. nr. S 445

Til *justitsministeren* (31/1 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren administrativt ændre reglerne om typegodkendelse vedrørende TUM-godkendelsesmærkerne for Puch-knallert-motormærker, således at bilinspektørerne ikke

længere kræver TUM-godkendelsesmærker på de enkelte Puchmotordele for Puchknallerter, som oprindeligt er godkendt før den 1. maj 1977, når blot de nye uoriginale fabriksfremstillede motorreserverdele stadig overholder typegodkendelseskravene?«

Begrundelse

Ejere af ældre knallerter, som er typegodkendt før den 1. maj 1977, er i dag ikke i stand til at købe Puchmotordele med påstemplet TUM-godkendelsesmærker, idet firmaet Steyr-Puch i Østrig er lukket.

Nye motorreserverdele til de gamle Puchknallerter bliver i dag produceret af knallertfirmaet Ciao, der er beliggende i Italien.

Hvis en ejer af en knallert, som er godkendt før 1. maj 1977, i dag får undersøgt sin knallert af en bilinspektør, så vil bilinspektøren med loven i hånden kunne konfiskere knallertmotorreserverdele, fordi de ikke er mærket med typegodkendelsesnummer, selv om de enkelte dele i øvrigt er helt lovlige.

Det skal i øvrigt bemærkes, at de gamle Puchknallerter er meget eftertragtede hos knallertkøberne.

Det er spørgerens indtryk, at Justitsministeriet enten må kræve, via importøren Scan-Penta, Odense, at den italienske fabrik mærker de nye knallertdele eller også ændrer reglerne om typegodkendelsesmærkerne for netop disse knallerter, så de sagesløse købere holdes skadesløse.

Svar (12/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Efter de regler, der gælder for knallerter, der er udleveret fra indehaveren af godkendelsen inden den 1. oktober 1979, er det et krav, at motoren skal være typegodkendt.

Typegodkendte motorer skal være forsynet med godkendelsesnummer (TUM-godkendelse).

Formålet med dette krav er at lette politiets kontrol af, at der ikke er foretaget hastighedsforøgende konstruktive ændringer af motoren.

Problemet med, at der ikke længere produceres originale Puchcylindre med godkendelsesnummer, er ikke tidligere rejst over for Justitsministeriet.

[Justitsministeren]

Der fremstilles imidlertid uoriginale cylindre til Puchknallerter, og Justitsministeriet vil derfor meddele Puchimportøren tilladelse til som indehaver af den gamle TUM-godkendelse at forsyne de uoriginale cylindre med godkendelsesnummer, såfremt de teknisk svarer til den oprindelig godkendte.

Spm. nr. S 446

Til *justitsministeren* (31/1 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren foranledige, at der indledes en undersøgelse vedrørende habilitets-/inhabilitetsspørgsmålet i forbindelse med dommeres dobbeltbeskæftigelse i konkursbobehandlingsager?«

Begrundelse

I skrivelse af 2. januar 1992 til Landsforeningen til fremme af retssikkerheden har Statsrevisoratet meddelt, at statsrevisorerne er inkompetente til at tage stilling til habilitet/inhabilitet i forbindelse med dommeres bibe-skæftigelse.

Udtalelser, der er fremkommet i forbindelse med Rigsrevisionens/Statsrevisoratets undersøgelse vedrørende dommeres bibe-skæftigelse, må således bortfalde, og det må overlades til en anden instans at foretage den fornødne undersøgelse vedrørende dobbeltbeskæftigelse.

Svar (12/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 804 i sidste folketingssamling har Rigsrevisionen via statsrevisionerne i april 1991 afgivet beretning om en undersøgelse af dommeres bibe-skæftigelse blandt andet som formænd for voldgiftsretter og om anvendelse af statslige lokaler i forbindelse med dommeres private bibe-skæftigelse.

Resultaterne af Rigsrevisionens undersøgelse er beskrevet i min besvarelse af det ovennævnte spørgsmål.

På baggrund af Rigsrevisionens undersøgelse – og da det som meddelt senest ved min besvarelse af spørgsmål nr. S 388 er min opfattelse, at retsplejelovens regler om dommeres habilitet sikrer, at domstolene ikke beklædes af dommere, der ikke opfylder kravene til habili-

tet – finder jeg ikke grundlag for at foranledige, at der indledes en undersøgelse som nævnt i spørgsmålet.

Spm. nr. S 449

Til *industriministeren* (31/1 92) af:

Flemming Hansen (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at aktieselskaber – især de børsnoterede aktieselskaber – for fremtiden opfylder kravene i aktieselskabsloven?«

Begrundelse

Det fremgår stadig oftere af artikler i pressen, at lovgivningen i betydeligt omfang bliver overtrådt.

Jeg mener derfor, at det er vigtigt med en præcisering fra ministeren af, om ministeren deler denne opfattelse, og i givet fald hvad der kan gøres, for at dette tilsyneladende misbrug undgås.

Svar (10/2 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Øjeblikkets debat i dagspressen om aktieselskabers overholdelse af aktieselskabsloven er i høj grad rejst på baggrund af ganske enkelte sager. Lad mig derfor understrege, at dagspressens behandling ikke altid svarer til det reelle omfang af de problemer, der påpeges. På den baggrund vil jeg advare imod at »lynregulere«, hver gang en enkelt sag giver anledning til behandling i dagspressen.

Jeg følger naturligvis udviklingen på det selskabsretlige område meget nøje, og der er i det seneste år taget en række initiativer på dette såvel som på det børsretlige område.

Jeg kan oplyse, at der inden for ganske kort tid vil blive offentliggjort tre betænkninger, én fra Børsudvalget, én fra Selskabsretspanelet og én fra Arbejdsgruppen om revision af reglerne om finansielle institutters virksomhedsområde og anbringelse. Med disse tre betænkninger forventer jeg, at der er skabt grundlag for en fornuftig politisk debat om de lovgivningstiltag, jeg i det kommende år håber at kunne fremlægge på bl.a. det selskabsretlige område.

Spm. nr. S 450

Til *industriministeren* (31/1 92) af:

[Flemming Hansen

Flemming Hansen (KF):

»Hvilke myndigheder har pligt til at sikre, at aktieselskaber overholder kravene i aktieselskabsloven?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 449.

Svar (10/2 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Aktieselskaber har naturligvis ligesom alle andre i dette land pligt til at overholde den gældende lovgivning. I aktieselskabsloven er der bl.a. opstillet strafferetlige sanktioner for manglende overholdelse af loven.

Spørgsmålet om, hvem der skal sikre en overholdelse af aktieselskabslovens regler, har flere vinkler.

Selskabslovgivningens formål er at regulere civilretlige retsforhold mellem selskabsdeltagere og kreditorer og at tilbyde betryggende rammer for erhvervsudøvelse.

Det er selskabsledelsens ansvar, at lovens krav overholdes.

I forholdet mellem selskabet og aktionærerne er udgangspunktet selvkontrol. Det er aktionærerne selv, som er ansvarlige for bl.a. valg af ledelse. Aktionærerne gives endvidere i aktieselskabsloven flere muligheder for at sikre, at ledelsen overholder sine forpligtelser. Jeg kan som eksempler nævne spørgsmålsretten (aktieselskabslovens § 76), retten til at få indkaldt til ekstraordinær generalforsamling (aktieselskabslovens § 70) samt adgangen til at kræve granskning af forskellige forhold i selskabet (aktieselskabslovens § 95). I denne relation er det naturligt, at aktionærerne, som jo har tættest kontakt til selskabet, selv tager initiativet og aktiverer disse bestemmelser.

Ud over, at selskaberne skal aflægge årsregnskab, kræver lovgivningen tillige, at disse regnskaber skal revideres af statsautoriserede eller registrerede revisorer. Det er revisors pligt efter god revisionsetik at tage forbehold i sin revisionspåtegning, når revisor opdager ulovlige lånedispositioner. Dermed sikres en væsentlig kontrol med disse regnskaber og med selskabernes drift.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som er den myndighed, der administrerer selskabslovene,

er ikke en kontrolmyndighed. Erhvervs- og Selskabsstyrelsens primære opgave er registrering og offentliggørelse af en række oplysninger om aktie- og anpartsselskaber. Dette indebærer, at styrelsen kun på enkelte områder er tillagt egentlige kontrolfunktioner. Styrelsens hovedopgave ifølge selskabslovene er at påse, at det anmeldelsespligtige materiale, der indsendes af selskaberne, formelt er i overensstemmelse med aktieselskabsloven og selskabets vedtægter, og at stille det til rådighed for offentligheden. Med hensyn til årsregnskaber er Erhvervs- og Selskabsstyrelsens opgave at sikre, at disse bliver indsendt og dermed offentligt tilgængelige så hurtigt som muligt.

Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af 19. juli 1991 af spørgsmål nr. S 716 fra hr. Stavad.

Spm. nr. S 451

Til *industriministeren* (31/1 92) af:

Flemming Hansen (KF):

»Vil ministeren overveje at pålægge Københavns Fondsbørs løbende at kontrollere regnskaber for de børsnoterede selskaber?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 449.

Svar (10/2 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Det børsudvalg, som jeg nedsatte i 1990, vil i den nærmeste fremtid afgive sin betænkning om børsnoterede selskaber, og betænkningen vil derefter blive sendt til høring sammen med betænkningen fra Selskabsretspanelet om reform af selskabsretten.

Betænkningen er endnu ikke afleveret til mig, men jeg er bekendt med, at problematikken i det forelagte spørgsmål er drøftet indgående i Børsudvalget.

Udvalget finder, at ansvaret for rigtigheden af de oplysninger, der afgives fra selskaberne, påhviler de pågældende selskabers ledelse, dvs. bestyrelse, direktion og evt. revisorer.

Det er udvalgets opfattelse, at såfremt Fondsbørsen ville påbegynde en nøjere gennemgang af rigtigheden af de afgivne oplysninger i årsregnskaberne, ville der af flere grunde kunne opstå uklarhed omkring ansvarsforde-

[Industriministeren]

lingen, ikke mindst i de sager, hvor det går galt. Dette ville efter udvalgets opfattelse være i strid med den rolle, som fondsbørsen spiller på værdipapirmarkedet.

Jeg kan tilslutte mig den holdning. Den er bedst stemmende med de synspunkter, der ligger til grund for vor selskabslovgivning, og som jeg har uddybet i spørgsmål nr. S 449 og S 450 fra hr. Flemming Hansen.

Spm. nr. S 452

Til *kulturministeren* (31/1 92) af:

Lise Hækkerup (S):

»Hvorledes vil ministeren forklare den artikel om musik- og videoudlån fra folkebibliotekerne, som Det Fri Aktuelt bragte den 31. januar 1992?«

Svar (7/2 92):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Efter den gældende danske ophavsretslov kan ophavsmændene forbyde biblioteksudlån af videofilm og edb-programmer. Derimod kan bibliotekerne frit udlåne bøger og plader. Til gengæld kan forfattere m.fl. få del i biblioteksafgift efter biblioteksafgiftsloven af 6. juni 1991.

Det EF-direktivforslag, der omtales i artiklen i Det Fri Aktuelt, handler om udlåns- og udlejningsrettigheder. EF-Kommissionens forslag går bl.a. ud på, at medlemsstaterne, når det gælder biblioteksudlån, kan vælge mellem at indføre en eneret for ophavsmændene til udlån eller en vederlagsordning, f.eks. i form af biblioteksafgift. Direktivforslaget kræver således ikke, at Danmark indfører regler, hvorefter ophavsmændene til bøger og plader skulle kunne hindre det frie biblioteksudlån.

Alligevel har man fra dansk side under direktivforhandlingerne i Bruxelles taget afstand fra forslaget. Det skyldes bl.a., at kulturstøtteordningen vedrørende biblioteksudlån slet ikke er relevant for det indre marked, og at EF efter vores opfattelse derfor fortsat bør overlade reguleringen af dette spørgsmål til national lovgivning. Desuden er der efter vores opfattelse ikke noget reelt grundlag for at harmonisere en kulturstøtteordning som biblioteksafgiften, der kun findes i 4 EF-lande. Af disse 4 ligger Danmark i toppen med ca. 117 mio. kr. om året, mens der i Tyskland udbetales ca. 60

mio. kr., i Holland ca. 28 mio. kr. og i Storbritannien ca. 31 mio. kr. om året i biblioteksafgift. I de øvrige EF-lande findes der overhovedet ikke ordninger af denne karakter.

Det er i øvrigt mit indtryk, at et betydeligt flertal af de andre EF-lande deler synspunktet om, at udlån bør udgå af direktivforslaget.

Kulturministeriet har løbende holdt orienteringsmøder om bl.a. dette direktivforslag. Også biblioteksverdenen har været indbudt til møderne.

Mig bekendt har Europa-Parlamentet endnu ikke afgivet endelig udtalelse om direktivforslaget. Såfremt Parlamentet skulle stille ændringsforslag, som ville indskrænke det frie biblioteksudlån af bøger og plader, vil jeg naturligvis gå imod et sådant forslag.

Spm. nr. S 453

Til *skatteministeren* (31/1 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at kommunikationen mellem Told- og Skattestyrelsens afdelinger er så dårlig, at det tager flere år at få en rettet fejl i skattevæsenet kommunikeret videre til toldvæsenet?«

Begrundelse

En erhvervsdrivende under Told- og Skatte-region Århus får i 1989 en tvistighed med skattevæsenet om, hvorvidt ca. 4.000 kr. er indbetalt korrekt. Efter debat frem og tilbage, hvor under den erhvervsdrivende fremlægger kvittering for, at indbetalingen har fundet sted, giver årsopgørelsen for 1989 endda det resultat, at den erhvervsdrivende skal have et større beløb retur. Skattevæsenet havde altså begået en fejl.

Den erhvervsdrivende har drevet forretning i 33 år og aldrig skyldt skat eller moms. Nu har toldvæsenet imidlertid tilbageholdt 37.125 kr. med den begrundelse, at den erhvervsdrivende skylder de 4.000 kr.

De lokale skattemyndigheder bekræfter over for den erhvervsdrivende, at han ikke skylder skat.

Toldvæsenet meddeler, at de vil undersøge sagen, men at den erhvervsdrivende efter deres oplysninger fortsat skylder 4.000 kr. i skat. I mellemtiden tilbageholdes de 37.125 kr.

For det første må det vel være muligt at få kommunikeret en afgørelse i skatteyderens fa-

[Klim Bøhnke]

vør hos skattevæsenet videre til toldvæsenet. Der har jo tilsyneladende ikke været kommunikationsproblemer, da skattevæsenet i 1989 fejlagtigt registrerede skatteyderen som skyldig af 4.000 kr. Det forekommer særdeles utrygt, at en fjernelse af registreringen ikke går lige så hurtigt.

For det andet kan det vel ikke være korrekt, at toldvæsenet tilbageholder et beløb, som er større end den påståede gæld til skattevæsenet. I dette tilfælde tilbageholder man ti gange så meget.

Spørgeren vil gerne have en grundig besvarelse fra ministeren med beskrivelse af de kommunikationsveje, ad hvilke de nævnte meddelelser foregår.

Foreløbigt svar (7/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår det, at der er tale om en konkret sag.

Jeg har derfor bedt Told- og Skattestyrelsen undersøge de nærmere omstændigheder ved sagen.

Når Told- og Skattestyrelsen har afsluttet disse undersøgelser, vil jeg vende tilbage med et endeligt svar på det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 455

Til *skatteministeren* (31/1 92) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at virksomheder, der har indbetalt ulovligt opkrævede afgifter til toldvæsenet, efter dansk rets almindelige modregningsregler er berettiget til at modregne deres tilgodehavender ved efterfølgende momsafregninger?«

Begrundelse

Meget tyder på, at regeringen på ulovligt grundlag har opkrævet ambibidrag, til trods for at både Fremskridtspartiet og sagkyndige eksperter ved afgiftens indførelse fortalte regeringen, at afgiften var i strid med EF-retten.

Efter EF-generaladvokatens indstilling til EF-Domstolen i den nu verserende sag vil Danmark formentlig blive dømt til at tilbagebetale de ulovligt opkrævede afgifter til sagsøgerne.

Men også andre danske virksomheder har indbetalt denne ulovlige afgift nu igennem en årrække. For alle ambibetalende virksomheder vil der formentlig således opstå et tilbagebetalingskrav, og skatteministeren bedes bekræfte, at sådanne krav er omfattet af dansk rets almindelige regler om modregningsadgang, således at de pågældende kreditorvirksomheder kan fradrage de med urette erlagte ambibidrag ved de efterfølgende afregninger af moms.

Spørgeren er bekendt med, at den fungerende skatteminister ifølge Ritzaus Bureau ser afslappet på den alvorlige indstilling fra EF's generaladvokat. Spørgsmålet bedes derfor besvaret ud fra den forudsætning, at EF-dommen når frem til det resultat, at ambibidraget har været ulovligt opkrævet.

Svar (6/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der kan ikke blive tale om at modregne arbejdsmarkedsbidraget i momsen som nævnt i spørgsmålet.

Arbejdsmarkedsbidraget skal indbetales i overensstemmelse med reglerne herom. Således er betalingsfristen for arbejdsmarkedsbidraget for byvirksomheder for 4. kvartal 1991 den 20. april 1992.

Spm. nr. S 456

Til *statsministeren* (31/1 92) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan statsministeren oplyse, om det er regeringens plan at privatisere de kommunale skatteforvaltninger, herunder også pantefogdernes restanceinddrivelse, som foreslået af indenrigsministeren i Søndagsavisen af 19. januar 1992?«

Begrundelse

Det har hidtil været kutyme, at en minister taler på regeringens vegne. Derfor forekommer det stærkt foruroligende, når indenrigsministeren foreslår privatisering af f.eks. den kommunale skatteadministration, herunder restanceinddrivelse, om end det skal tilføjes, at indenrigsministeren dog ikke ønsker at ansætte Hells Angels til netop den sidste opgave.

Svar (10/2 92):

[Statsministeren]**Statsministeren (Poul Schlüter):**

Det er for tidligt at sige, om regeringen i al almindelighed vil støtte Lyngby-Tårnbæk Kommunes forslag, som regeringen ikke kender i detaljer, og derved gøre Lyngby-Tårnbæk Kommunes forslag til sin generelle plan for restanceinddrivelse.

Indenrigsministeren har alene foreslået, at man bør overveje spørgsmålet. Og det vil regeringen gøre, når forslaget fra Lyngby-Tårnbæk Kommune foreligger.

Spm. nr. S 457

Til *skatteministeren* (31/1 92) af:

Jens Thoft (SF):

»Er ministeren enig med indenrigsministeren, når denne i Søndagsavisen støtter ideen om privatisering af skatteforvaltningen, eller er det blevet kutyme, at ministrene ikke taler på regeringens vegne?«

Begrundelse

Af Søndagsavisen 19. januar 1992 fremgår det, at indenrigsministeren støtter ideen fra Lyngby-Tårnbæk Kommunes borgmester og skattedirektør om privatisering af skatteforvaltningen. Indenrigsministeren mener endvidere ikke, at lovgivningen på området vedrørende restanceinddrivelse hindrer, at kommunerne anvender professionel bistand udefra, f.eks. en advokat eller lignende, til disse opgaver.

Svar (7/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Forslaget om privatisering af skatteforvaltningen er kommet fra Lyngby-Tårnbæk Kommune og ikke fra regeringen. Indenrigsministeren har sagt, at spørgsmålet bør overvejes, f.eks. køb af revisorbistand udefra. Det er jeg enig med indenrigsministeren i.

Spm. nr. S 458

Til *skatteministeren* (31/1 92) af:

Jens Thoft (SF):

»Er ministeren enig med indenrigsministeren i, at lovgivningen ikke hindrer privatisering af restanceinddrivelsen, jf. lov nr. 278 af 26. maj 1976 om fremgangsmåden ved inddri-

velse af skatter, eller har indenrigsministeren blot ikke sat sig ordentligt ind i lovgivningsgrundlaget, før han gik i gang med sit ideologiske korstog?«

Begrundelse

Af Søndagsavisen den 19. januar 1992 fremgår det, at indenrigsministeren støtter ideen fra Lyngby-Tårnbæk Kommunes borgmester og skattedirektør om privatisering af skatteforvaltningen. Indenrigsministeren mener endvidere ikke, at lovgivningen på området vedrørende restanceinddrivelse hindrer, at kommunerne anvender professionel bistand udefra, f.eks. en advokat eller lignende, til disse opgaver.

Svar (7/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg er enig med indenrigsministeren i, at lovgivningen ikke hindrer professionel bistand f.eks. fra et advokatkontor eller fra en revisor.

Indenrigsministeren har ikke sagt, at lovgivningen ikke hindrer privatisering af restanceinddrivelsen, men derimod, at den ikke hindrer, at kommunen gør brug af professionel bistand udefra.

Spm. nr. S 459

Til *justitsministeren* (31/1 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at hovedparten af de palæstinensiske flygtninge i Blågårdskirken var tilrejsende sympatisører fra flygtningecentre i hele landet?«

Begrundelse

Det er blevet spørgeren oplyst, at flygtningene i Blågårdskirken havde en egentlig turnusordning, hvorefter flygtninge blev udlånt fra centre overalt på Sjælland.

Efter en særlig vagtordning deltog de 3 eller 4 dage i tilflugten og tog derefter tilbage til deres eget flygtningecenter.

Det er den 31. januar 1992 blevet oplyst, at flygtningene i Blågårdskirken skal have togbilletter udleveret for at komme hjem til deres respektive flygtningecentre.

[Tom Behnke]

Ministeren bedes på den baggrund bekræfte, at hovedparten af de flygtninge, som har optrådt i Blågårds Kirke, slet ikke er de konkrete personer, der skal udvises, men derimod tilrejsende sympatisører.

Svar (12/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at direktoratet ikke har nogen registrering af, hvilke personer der i kortere eller længere tid har opholdt sig i Blågårdskirken.

Jeg kan i den forbindelse tilføje, at asylansøgere, der opholder sig i centrene for asylansøgere, ikke er frihedsberøvet, og at der ikke foretages nogen registrering af deres færden.

Spm. nr. S 460

Til trafikministeren (3/2 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse har ministeren forhøjet kravet om ansvarsforsikring for småfly, og hvad er vore nabolandes krav på samme område?«

Begrundelse

Efter ministerens seneste forhøjelse af kravene til ansvarsforsikring for småfly er det blevet særdeles kostbart for f.eks. veteranflyklubber og lignende at arrangere flystævner m.v., idet meget få har råd til at betale de høje forsikringspræmier.

Svar (11/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne først præcisere, at det ansvar, der er tale om, er flyejerens ansvar for skade, som flyet måtte forvolde på tredjemand uden for flyet, og at kravet om forsikring altså først og fremmest skal sikre tredjemands interesser. Der eksisterer beklageligvis ikke almindeligt accepterede internationale regler på dette område. Nationale regler varierer fra land til land, således som det også fremgår af oplysningerne senere i mit svar om forsikringskrav i nogle af vore nabolande.

Indtil 1. september 1991 gjaldt vore forsikringskrav alene danske fly, og tredjemand kunne derfor risikere at være ringere stillet, hvis en

skade blev forvoldt af et udenlandsk fly, end hvis der var tale om et dansk fly.

Med hensyn til spørgsmålet om begrundelsen for forhøjelsen af vort forsikringskrav vil jeg gerne oplyse følgende om den danske ordning:

Efter den danske luftfartslov er *ansvaret* ubegrænset. Men i 1972 blev det ved en lovændring besluttet at indføre minimumsgrænser for *forsikringen*. Grænserne blev ikke fastsat i selve loven, men det blev – for at lette fremtidige justeringer begrundet i prisudviklingen, ændring i erstatningsniveauer m.v. – overladt til ministeren at fastsætte dem.

Ved fastlæggelsen skal der ifølge bemærkningerne til lovforslaget navnlig lægges vægt på, at grænserne for forsikringerne for personskader til stadighed er så høje, at de ikke kan antages at få nogen praktisk betydning for de enkelte skadelidte. Det fremgår desuden af bemærkningerne, at denne forudsætning måtte antages at være opfyldt, hvis der for mindre motorfly blev fastsat en grænse på 10 mio. kr. Dette svarede rent faktisk til, hvad der dengang efter færdselsloven gjaldt m.h.t. selv de mindste motorkøretøjer. For tingsskader blev grænsen fastsat til 300.000 kr.

Efter den meget betydelige forhøjelse af erstatningsniveauerne, der skete ved lov om erstatningsansvar, blev de 10 mio. kr. i 1984 forhøjet til 50 mio. kr. Samtidig blev tingsskadebeløbet forhøjet til 1,5 mio. kr. Disse beløb blev fra den 1. september 1991 forhøjet til henholdsvis 60 mio. kr. og 5 mio. kr.

Begrundelsen for forhøjelsen af beløbet vedrørende personskade til 60 mio. kr. var alene prisudviklingen. Forhøjelsen af tingsskadebeløbet skyldtes desuden, at de 1,5 mio. kr. havde vist sig langt fra at tilgodese skadelidtes interesser. Samtidig besluttedes det at lade reglerne gælde også for udenlandske fly.

Som nævnt er forsikringskravene forskellige fra land til land. I Norge er kravet 2 mio. kr. for personskade for småfly (indtil 2 tons). Kravet stammer fra 1973, og det overvejes nu, om det skal forhøjes. I Tyskland varierer kravet for småfly mellem 850.000 og 1.700.000 DM, men det er under revision, og der foreligger for Trafikministeriet oplysning om, at der forventes meget betydelige forhøjelser. I England og Sverige kræves der slet ikke forsikring for privatfly.

[Trafikministeren]

Dette er en del af baggrunden for, at jeg samtidig med justeringen af forsikringsgrænserne pr. 1. september 1991 for danske fly besluttede at benytte en hidtil ikke anvendt adgang i luftfartsloven til at foreskrive forsikringspligt også for udenlandske fly, når disse flyver i dansk luftrum.

Det har herefter vist sig, at præmieforsikring af småfly i visse europæiske lande er meget høj i forhold til Danmark, og der har hos privatflyvere været frygt for, at det ville være meget kostbart at skabe dækning for vore forsikringskrav. Jeg er bekendt med, at bl.a. KZ- og Veteranflynklubben af denne grund nærer bekymring m.h.t. udenlandsk deltagelse i dens kommende flystævner.

Jeg mener imidlertid, at denne bekymring er overdrevet, idet den danske flyforsikringspool har tilbudt tillægsforsikringer til præmier, der næppe bør kunne virke afskrækkende. F.eks. er det over for mig oplyst, at præmien for en tillægsforsikring for et tysk fly af en typisk privatfly-størrelse vil være 400 kr.

Spm. nr. S 461

Til *socialministeren* (3/2 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det lovmedholdeligt, når et socialudvalg reducerer hjemmehjælp og medicintilskud for et ægtepar, hvor begge er tilkendt henholdsvis mellemste og højeste invalidepension?«

Begrundelse

I en konkret sag har et ægtepar oplevet følgende:

Manden er tilkendt mellemste invalidepension som følge af reduceret førlighed. Konen er skizofren og derfor tildelt højeste invalidepension. Hidtil har parret modtaget fuld hjemmehjælp og medicintilskud til konens livsvigtige medicin.

Nu har det lokale socialudvalg reduceret hjemmehjælpen med 2 dage ugentligt, reduceret medicintilskuddet med 25 pct. og nægter at tage konen ind til aflastningsbehandling og justering af medicinordinationen.

Spørgeren vil vide, om et lokalt socialudvalg virkelig har lovhjemmel til at træffe sådanne afgørelser.

Svar (7/2 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Ifølge bistandslovens § 50 er kommunerne forpligtet til at have en hjemmehjælpsordning. Ydelse af hjemmehjælp er en del af kommunens sociale og sundhedsmæssige virksomhed. Af Socialministeriets cirkulære af 30. oktober 1980 om praktisk bistand i hjemmet efter bistandsloven, pkt. 11, fremgår, at hjælpen ydes efter behov og under hensyn til modtagerens egne evner og muligheder. Denne behovsvurdering bør foretages løbende.

Det er således opholdskommunen, det vil sige kommunalbestyrelsen, der afgør, om der er behov for hjemmehjælp og i hvilket omfang. Baggrunden herfor er, at beslutninger om tildeling af hjemmehjælp kun kan træffes med udgangspunkt i et indgående kendskab til den enkelte pensionists forhold. Kommunalbestyrelsens afgørelse om den bistand, der kan ydes i det enkelte tilfælde, kan efter bistandslovens § 57 ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Tilkendelse af førtidspension til begge ægtefæller medfører ikke i sig selv, at den hidtil tildelte hjemmehjælp ikke kan reduceres. En ny samlet vurdering af behovet m.v., kan medføre, at en tidligere truffet beslutning om hjælpens omfang kan ændres – også for førtidspensionister.

Kommunen kan efter pensionslovens § 17, stk. 1, yde personligt tillæg til dækning af bl.a. udgifter til medicin til pensionister, hvis økonomiske forhold er særlig vanskelige. Det er den enkelte kommune, der på baggrund af en konkret vurdering af pensionistens samlede økonomiske forhold skal træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for tildeling af personligt tillæg er opfyldt. Pensionistens eventuelle likvide formue kan indgå i den samlede vurdering af pensionistens økonomiske forhold. Som udgangspunkt vil kommunen kunne anvende en formuegrænse ved tildeling af personligt tillæg, forudsat at der i konkrete tilfælde er mulighed for at fravige den fastsatte formuegrænse.

Til lægemidler, hvortil det offentlige efter sygesikringsloven yder tilskud, kan der ydes supplerende hjælp op til 100 pct. af patientens egen udgift. Det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter størrelsen af det personlige tillæg, der svarer til den fulde ydelse.

[Socialministeren]

Hvis kommunen træffer afgørelse om tildeling af personligt tillæg til medicin, beregnes ydelsen efter bindende regler. Personlige tillæg, der svarer til fuld ydelse, udbetales ved ekstrairndtægter på indtil henholdsvis 10.800 kr. for enlige og 21.600 kr. for gifte. Tillæggene vil være aftrappet fuldt ud ved ekstrairndtægter på henholdsvis 40.700 kr. for enlige og 81.500 kr. for gifte.

Ud over personlige tillæg efter pensionslovens § 17, stk. 1, kan der i tilfælde, hvor kommunen skønner, at pensionistens økonomiske forhold er ganske særlig vanskelige, undtagelsesvis ydes personligt tillæg efter pensionslovens § 17, stk. 3. Dette tillæg reguleres ikke efter ovennævnte beregningsregler.

En forhøjelse eller nedsættelse af et tildelt personligt tillæg kan således skyldes ændringer i pensionistens og eventuel ægtefælles indkomst- og formueforhold eller en kommunal beslutning om at ændre størrelsen af det beløb, der svarer til fuld ydelse for den pågældende udgift.

Spm. nr. S 462

Til *skatteministeren* (3/2 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvorledes agter regeringen at organisere og finansiere tilbagebetalingen af den ulovlige ambi?«

Begrundelse

Der tegner sig nu en situation, hvor arbejdsmarkedsbidraget (ambi) bliver erklæret ulovligt af EF-Domstolen.

I den situation må regeringen jo kunne påregne, at staten bliver stillet over for krav om tilbagebetaling fra de virksomheder, som har betalt en ulovlig afgift.

Spørgeren vil gerne vide, hvordan regeringen påtænker at en sådan tilbagebetaling skal organiseres, og – måske endnu vigtigere – hvordan tilbagebetalingen skal finansieres.

Svar (11/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Spørgsmålet angår noget rent hypotetisk. Uanset sagens udfald ved EF-Domstolen ser jeg ikke noget grundlag for at tilbagebetale tidligere erlagt arbejdsmarkedsbidrag – allerede

fordi bidraget i samme udstrækning som moms har kunnet overvæltet til forbrugerne. Virksomhederne har derfor ikke lidt noget tab.

Spm. nr. S 464

Til *kulturministeren* (4/2 92) af:

Poul Andersen (S):

»Hvornår påbegyndes udbygningen af Landsarkivet for Fyn, og hvilke udbygningsmodeller vil ministeren anvende?«

Begrundelse

Ministeren har tidligere tilkendegivet, at sagen om udbygning af Landsarkivet for Fyn afventede ansættelsen af en ny landsarkivar, og at der på denne baggrund ville fremkomme forslag i januar 1992.

Der henvises i øvrigt til en avisartikel i Politiken den 22. december 1991.

Svar (10/2 92):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Jeg kan foreløbig bekræfte, at jeg har sagen om udbygning af Landsarkivet for Fyn under aktuel overvejelse på grundlag af de planer, som har været drøftet mellem Rigsarkivet og ministeriet.

Jeg regner med i meget nær fremtid at træffe beslutning om den udbygningsmodel, som vil blive lagt til grund for det videre arbejde, og jeg vil herefter vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 467

Til *justitsministeren* (5/2 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren kommentere artiklen i Århus Stiftstidende lørdag den 1. februar 1992 om, at de nye EF-kørekort er ubrugelige i Tyskland?«

Begrundelse

Da Retsudvalget i sidste samling diskuterede indførelsen af EF-kørekort, garanterede ministeren, at der med de nye EF-kørekort ikke ville blive nogen form for problemer i de andre EF-lande, idet det nye EF-kørekort var godkendt af EF.

[Tom Behnke]

Ministeren oplyste således dengang, at man med et dansk EF-kørekort i hånden kunne rejse og bosætte sig i alle EF-lande uden at skulle udskifte sit kørekort.

Det var på den baggrund, at bl.a. Fremskridtspartiet accepterede gennemførelsen af udskiftningen af alle danske kørekort.

Ministeren bedes derfor uddybende redegøre for det problem, der nu er opstået, jf. ovennævnte artikel.

Svar (12/2 92):

Justitsministeren (Engell):

I henhold til det nuværende kørekortdirektiv fra 1980 (direktiv EØF 80/1263) er et kørekort udstedt af et EF-land gyldigt i et andet EF-land i op til et år efter, at indehaveren har bosat sig dér. Kørekortene godkendes således af de øvrige EF-lande til kørsel i forbindelse med midlertidige ophold samt i ét år efter bopælsskifte.

I juli 1991 vedtog EF et nyt kørekortdirektiv (direktiv EØF 91/439) med ikrafttræden den 1. juli 1996. Af det nye kørekortdirektiv fremgår bl.a., at EF-kørekort fra datoen for direktivets ikrafttrædelse ikke længere skal ombyttes ved bopælsskifte til et andet land af mere end et års varighed.

Pligten til ombytning af kørekort efter et års ophold i et andet EF-land har således intet at gøre med udformningen af det danske EF-kørekort. Oplysningerne, som jeg i foråret 1991 gav Retsudvalget vedrørende gyldigheden af de danske EF-kørekort ved ophold i udlandet, fremkom i forbindelse med en omtale af det nye kørekortdirektiv og tog klart sigte på fremtiden.

I artiklen i Århus Stiftstidende peges endvidere på, at der kan opstå problemer for de danskere, som inden for et år efter at have ombyttet det danske kørekort til et tysk ønsker at leje en bil. Dette problem har ikke tidligere været rejst over for Justitsministeriet, men vi vil nu tage kontakt til de tyske myndigheder for at høre, om ikke det er muligt at finde en løsning.

Spm. nr. S 475

Til *fiskeriministeren* (6/2 92) af:

Holger Graversen (S):

»Hvor mange fiskerskibe er allerede ophugget, hvor mange forventes ophugget i 1992, hvor stor en del af disse skibe var/er under 20 år gamle, hvor stor en del af ophugningen genbruges, og vil ministeren tage kontakt med udenrigsministeren med henblik på at bruge de pågældende skibe i den danske ulandsbi-stand?«

Begrundelse

Det er beklageligt, at situationen for dansk fiskeri er så alvorlig, at staten må bruge mange millioner til opkøb/erstatning af fiskerskibe, men det er mere uforståeligt, at disse skibe helt ned til en alder af 15 år blot skal skrottes.

Samtidig yder Danmark bistandshjælp til lande i Afrika, Asien og Latinamerika til bygning af nye fiskerbåde.

Ophugningspraksis synes at være ressource-spild.

Svar (13/2 92):

Fiskeriministeren (Torben Rechendorff, fg.):

I perioden 1987-1991 er 439 fiskerfartøjer udgået af dansk fiskeri med ophørsstøtte, hvoraf 35 var under 20 år gamle.

I 1992 er der foreløbig meddelt tilsagn om ophørsstøtte til 54 fartøjer, hvoraf 7 er under 20 år gamle.

I perioden 1987-1990 blev fartøjer, der modtog ophørsstøtte, solgt af ejerne til ikkefiskeriformål i EF eller til anvendelse uden for EF som fiskerfartøj eller andet.

Antallet af ophørsstøttede fartøjer i perioden 1987-1990 var 365, hvoraf 25 var under 20 år gamle.

Fra 1991 anvendes ophørsordningen i Danmark således, at der nu kun ydes støtte til fartøjer, der fysisk ophugges. I 1991 blev 74 fartøjer udtaget med ophørsstøtte til ophugning, hvoraf 10 var under 20 år gamle. Provenuet ved ophugningen samt eventuelt salg af udstyr m.v. fra fartøjet tilfalder ejerne af fartøjerne.

Staten overtager således ikke ejendomsretten til fartøjer, der modtager støtte i henhold til ophørsordningen, der er en del af EF's fiskeripolitiske foranstaltninger med henblik på at forbedre vilkårene for den resterende fiskerflåde.

De danske fartøjer er bygget og indrettet i overensstemmelse med de forhold og fiskeri-

[Fiskeriministeren]

muligheder, der specielt er gældende for dansk fiskeri.

Fartøjernes tekniske udstyr (motorer, hydraulik, spil, navigationsudstyr m.v.) er endvidere anskaffet ud fra bl.a. hensynet til, at dette skal kunne underkastes serviceeftersyn og reparerer i dansk havn uden unødigt forsinkelse.

For at et brugt dansk fartøj skal kunne arbejde rentabelt i et område fjernt fra Danmark, er det nødvendigt at sikre, at fartøjstypen passer til fiskeriet i området, og at der er de nødvendige servicefaciliteter på land til at holde fartøjet i fiskeridydigt stand. Dertil kommer, at anvendelsen af et brugt dansk fartøj i et ulandsområde fjernt fra Danmark vil forudsætte tilstedeværelse af personel, der har de faglige forudsætninger for at sejle og betjene fartøjet.

Generelt gælder det, at den danske bistand til udviklingslandene i stigende grad og belært af tidligere erfaringer rettes mod fiskeri med småbåde på et langt lavere teknologisk niveau end under aktuelle danske forhold.

Spørgsmålet om anvendelse af brugte danske fartøjer i bistandsarbejdet i ulandene er således ikke nyt, og i det omfang veldefinerede bistandsprojekter på fiskeriområdet tilsiger anvendelse heraf, vil dette kunne ske i det omfang, egnede fartøjer er til rådighed, idet disse så vil kunne indkøbes til bistandsformål i stedet for at gå til ophugning.

Spm. nr. S 476

Til forsvarsministeren (6/2 92) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvornår blev Danmark i givet fald medlem af Allied Coordination Committee (ACC)?«

Svar (13/2 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Folketingets udvalg vedrørende efterretningstjenesterne blev på et møde den 22. februar 1991 gjort bekendt med den planlægning, som foreligger med henblik på den situation, hvor Danmark måtte blive besat af en fjendtlig styrke.

Jf. vedlagte pressemeddelelse, som jeg udsendte umiddelbart efter mødet, blev udvalget gjort bekendt med en række detaljer i denne planlægning, der ifølge sagens natur er højt klassificeret.

Jeg har intet yderligere at tilføje.

Bilag

Pressemeddelelse

Folketingets udvalg vedrørende efterretningstjenesterne har i dag haft møde. Udvalget ønskede bl.a. at få oplyst, hvilket kendskab regeringen måtte have til den organisation, der i en række medier har været omtalt under navnet Gladio. Denne organisation skulle efter visse presseforlydender være identisk med et CIA-netværk, som den tidligere CIA-direktør W. Colby har beskrevet i sin bog »The honorable Men« fra 1978.

Udvalget ønskede bl.a. oplysninger om en eventuel organisations oprindelse, deltagerkreds, organisatoriske placering samt mulige tilstedeværelse i Danmark.

Forsvarsministeren har i udvalget oplyst, at tidligere forsvarsminister Poul Søgaard allerede i 1978 til Folketinget har oplyst, at han ikke kunne bekræfte de dengang fremkomne påstande om, at CIA skulle have trænet private kommandotropper i Danmark i 1950'erne. Forsvarsministeren kunne fortsat henholde sig til denne erklæring.

På foranledning af udvalgets spørgsmål har forsvarsministeren endvidere redegjort for den planlægning, som foreligger med henblik på den situation, hvor Danmark måtte blive besat af en fjendtlig styrke. Udvalget er blevet gjort bekendt med en række detaljer i denne planlægning, der ifølge sagens natur er højt klassificeret.

Af forsvarsministerens redegørelse fremgik bl.a.

- at Forsvarets Efterretningstjeneste som led i sine almindelige arbejdsopgaver har planer for, hvorledes virksomheden kan videreføres under krigsforhold, herunder en eventuel besættelse af landet,
- at NATO ikke har nogen beføjelser over danske efterretningstjenesters virksomhed, hverken i fred eller i krig, og
- at regeringen ikke har kendskab til en Gladio-organisation i Danmark eller til nogen NATO-støttet CIA-organisation i Danmark.

Spm. nr. S 477

Til forsvarsministeren (6/2 92) af:

Pelle Voigt (SF):

[Pelle Voigt]

»Hvornår udtrådte Danmark i givet fald af Allied Coordination Committee?«

Begrundelse

På ACC's møde i Bruxelles den 23. og 24. oktober 1990 drøftede man ACC's fremtid i lyset af udviklingen i Østeuropa. Den 23. november 1990 besluttede den belgiske regering at nedlægge sin del af det internationale efterretningsnetværk, der bedst kendes under navnet Gladio efter sin italienske gren. Den 3. december 1990 meddelte den belgiske regering officielt de øvrige allierede efterretningstjenester, at Belgien trak sig ud af organisationen.

Dette fremgår af den belgiske regerings oplysninger til det belgiske parlament og offentligheden. Den danske regering har aldrig orienteret offentligheden eller Folketinget om den danske deltagelse i ACC.

Svar (13/2 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 476.

Spm. nr. S 478

Til *forsvarsministeren* (6/2 92) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvornår indtrådte Danmark i givet fald i det hemmelige efterretningssamarbejde Coordination and Planning Committee (CPC)?«

Begrundelse

CPC blev stiftet i 1951 under navnet Clandestine Planning Committee. Komiteen overtog i NATO-regi opgaverne fra Vestunionens hemmelige komité (CCOU). Den tog i 1959 navneforandring til det mere tilforladelige Coordination and Planning Committee. Ved Frankrigs udtræden af NATO i 1968 blev komiteens sekretariat placeret i Bruxelles forklædt som en underafdeling af det belgiske hemmelige efterretningsorgan SDRA (Service de documentation, de renseignement et d'action), SDRA XI.

CPC nedsatte ved sin dannelse to arbejdsgrupper. Den første skulle tage sig af kommunikation, den anden af hemmelige efterretningsnetværk. Den sidste arbejdsgruppe var

udgangspunktet for dannelsen af Allied Coordination Committee (ACC).

CPC synes fortsat at eksistere trods den internationale Gladioskandale. Komiteen er – i modsætning til ACC – tæt knyttet til NATO's øverste ledelse i SHAPE.

Svar (13/2 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 476.

Spm. nr. S 479

Til *forsvarsministeren* (6/2 92) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvornår er Danmark i givet fald udtrådt af den hemmelige NATO-komité Coordination and Planning Committee?«

Svar (13/2 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 476.

Bortfaldne spørgsmål:

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 501 og S 503, der er stillet af Stavad (S) til skatteministeren, den 18. februar 1992 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Spm. nr. S 501

Til *skatteministeren* (14/2 92) af:

Stavad (S):

»Mener ministeren, at det er acceptabelt, at udlandsdanskere kan anbringe deres formue i pensionslignende ordninger, inden de vender hjem til Danmark igen, hvorved de sparer indkomstskat og/eller realegteafgift og formueskat og derfor kan benytte alle de skattefinansierede velfærdsgoder uden selv at bidrage?«

Begrundelse

Det virker stærkt stødende i forhold til al-

[Stavad]

mindelige, brandskattede danskere med jævne indkomster, at nogle af de rigeste danskere ved et kortere ophold i udlandet kan undgå enhver beskatning af deres formue og dens afkast ved at anbringe pengene i pensionslignende ordninger.

Spm. nr. S 503

Til *skatteministeren* (14/2 92) af:

Stavad (S):

»Hvorfor har ministeren intet foretaget sig for at stoppe udlandsdanskernes skatteundvigelse, og vil ministeren nu oplyse Folketinget om, hvornår han agter at tage et initiativ for at få bekæmpet rige udlandsdanskernes skattefidus?«

Skriftlig begrundelse

Folketinget har i over et år ventet tålmodigt på, at ministeren tager et initiativ for at få lukket et gabende hul i skattelovgivningen. I ventetiden er uden tvivl flere hundrede millioner blevet anbragt uden for de danske skattemyndigheders rækkevidde. Derfor haster det med et indgreb, hvis ikke store formueejere fortsat skal nyde godt af alle goderne, men uden selv at bidrage.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 215:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven m.v. (Ændring af kompetencereglerne for meddelelse af anke- og kæretilladelse).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 31/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Det, vi ikke skal diskutere i dag, er spørgsmålet om, hvorvidt kompetencen til at meddele procesbevillinger skal ligge et andet sted end i Justitsministeriet. Det har et flertal afgjort, og det er jeg sikker på er dette flertals fortsatte opfattelse. Spørgsmålet er så, hvor kompetencen skal ligge, og dér står valget reelt mellem Højesteret og et særligt nævn.

Der er tale om, at regeringen, justitsministeren, har fulgt Retsplejerådets forslag om, at det bør være i Højesteret. Det er der argumenteret ganske udførligt for, så det skal jeg ikke gå så meget ind i. Der kan anføres mange gode argumenter for det, og det er i hvert fald et forslag, der skaber en bedre retstilstand end den, vi har i øjeblikket. Det er klart nok. Det er den ene mulighed, og jeg vil gerne sige, at vi fra mit parti bestemt ikke vil udelukke, at det bør være Højesteret.

Den anden mulighed er imidlertid det særlige nævn, f.eks. det, som foreslås af Advokatrådet, bestående af en dommer, en universitetslærer og en advokat. Hvad taler så for dette særlige nævn? Det er der ikke argumenteret så meget for, for regeringen foretrækker, at det skal være Højesteret. Jeg vil nævne følgende momenter:

For det første er Højesteret jo af den opfattelse nu, at det bør være Højesteret, men Højesteret har selv for 2 år siden anført mange ganske afgørende argumenter for, at det ikke bør være Højesteret. Dem behøver vi altså ikke at gennemgå, for de ligger i Højesterets egen udtalelse.

Det næste, jeg vil sige, er, at skal det være Højesteret, så medfører det naturnødvendigt en indskrænkning i de kriterier, der er afgørende for, om man kan få denne bevilling, f.eks. til at gå til Højesteret, denne tredjeinstansbevilling. Det følger da også af forslaget, at selv om den bevilgende myndighed måtte føle, at afgørelsen i Højesteret ville blive lavet om, ville blive anderledes i forhold til landsretsafgørelsen, så skal det ikke kunne være afgørende længe.

Sådan må det være, når man vælger Højesteret, for ellers havde Højesteret så at sige taget stilling i forvejen til selve sagens indhold. Men vi synes, det er uheldigt, at hvis man skønner, at en sag vil få et andet udfald i Højesteret, kan man ikke indbringe den for Højesteret.

Endvidere vil jeg nævne, at det forekommer mig, at den argumentation, der anføres to steder i lovforslaget, dels i ministerens fremsættelsestale, dels i bemærkningerne under punkt 6.6., er meget overraskende, og jeg vil også gerne sige: meget bekymringsvækkende. Der står, at der er en risiko ved, at det ikke er Højesteret, der tildeler bevillingerne, nemlig den risi-